

BRAND

anarkistisk tidning sedan 1898, nr 1 2005 (41)

25 kr

Amnesti åt alla gömda flyktingar
Vänsterns svek mot fångarna
Var står feminismen idag?

Säkerheten stärks på svenska fängelser. Här bygger Kirsebergsanstalten högre taggtrådsstängsel.
Anstaltspersonalen var inte alltför peppade på att bli dokumenterade.

INNEHÅLL BRAND

- 02 Ojämligheten i kriminalvården**
Om kvinnors villkor
- 03 Sveket mot fångarna**
Vänstern har tystnat
- 07 Gnistor**
Korta notiser från rörelsen
- 08 Ingen Människa är Illegal**
Fyra artiklar om asyl
- 12 Feminism idag**
Diskussion och analys
- 14 Levande minnen**
Utdrag ur Aná Valdés bok
- 16 Terrorister - filmen**
Samtal med Moodysson
- 18 Skyddad identitet**
Hur du håller dig undan
- 20 Bäva månde refovänstern**
Vägval Vänster styckas
- 22 Antifademo i Kiel**
Brandinformation
- 23 Kultur - Proxima salda**
Film om krisens Argentina

Brand: brand@anarkistisktidning.org
Prenumerera: 150 kr/6 nummer,
 pg 478 24 80-0 Brand är gratis för fångar
Adress: Föreningsgatan 28 suite 355,
 211 65 Malmö
Ansvarig utgivare: M Wåg
Web: www.anarkistisktidning.org
Omslag: Kirsebergsanstalten, Malmö
Tryck: ej i Nord Korea
100% returpapper

Kriminalförvaring eller vård?

Under 2004 skedde några spektakulära rymningar från landets kåkar. Dessa uppmärksammades mer än vanligt eftersom de skedde från säkerhetsanstalter och det var fångar som ansågs vara farliga. Borgerlig media njöt av att blåsa upp hela affären och kritiserade den socialdemokratiska regeringen för att dalta med kriminella. Kraven på hårdare tag ekar fortfarande över hela Sverige.

VAD DE INTE VERKAR INSE är att sossarna redan gör allt de kan för att försämlra svenska fångelser. De tar bort allt som liknar privilegier för att det inte ska verka som en "semester" att sitta på kåken och skapar istället förvaringar där människor vanvårdas. I ett svagt ögonblick lovade Thomas Bodström att han skulle bygga ett nytt säkerhetsfångelse som skulle vara helt rymningssäkert. Önskemålet skickades på utredning till Kriminalvårdsstyrelsen och beskedet kom i december: Sverige kommer redan om två år att ha en helt ny typ av säkerhetsanstalt. Vid anstalten Saltvik utanför Härnösand ska en omfattande nybyggnation göras för att skapa en anstalt i anstalten, för fångar som utgör en särskilt hög säkerhetsrisk. De föreslår också att anstalterna Kumla, Hall och Tidaholm även fortsättningsvis ska ha säkerhetsavdelningar. Antalet säkerhetsplatser i landet kommer därmed totalt att öka från dagens cirka 30 till ett 60-tal.

Vård eller förvaring?

Frågan är då om detta är den rätta vägen? I nummer efter nummer av fångarnas egen tidning, Kåkbladet, skriver fångarna om vad de själva anser är anledningar till rymningar och upplopp. Orsaken till upploppen på Hållby i början av sommaren 2004 var borttagandet av gymmet, som ansågs skapa aggressiva människor. Fångarna själva beskriver en annan syn. "Mottagandet på avdelningarna när vi meddelar detta blir mycket kraftiga! Många har med sin träning brutit gamla dåliga mönster. Man gör upp träningsscheman, sköter kosten, tittar sig i spegeln och börjar tycka om sig själv igen. Man bryter ett destruktivt mönster mot ett sunt för både kropp och själ." (Jörgen Hamberg, Hållby, Kåkbladet 5-2004) Före detta rikspolischefen Björn Eriksson intresserar sig inte för vad fångarna tycker om de nya förslagen, som ett bevis på det föreslår han i sin utredning till regeringen om förra årets rymningar, att gymmen ska tas bort. Trots att den sortens ageranden redan har skapat sämre klimat på kåkarna.

I media och i utredningar saknas kommentarer från förtroenderåden och fångarna själva, ingen är intresserad av vad de har att säga. Istället finns det en uppfattning som den förre rikspolischefen Björn Eriksson bäst beskriver när han besvarar TTs fråga om vem det är som styr på anstalterna. "Alldeles för ofta är det fångarna." Som en följd av detta är hans förslag till regeringen om hur rymningar ska stoppas i framtiden fokuserat på säkerhet, inte vård och positiv miljö för fångarna. "Ett större nationellt ansvar för högriskfångar, samlade riskbedömningar, bättre underrättelseverksamhet och specialiseringar av personalen kan förhindra framtida rymningar från de svenska fångelserna," hävdar han.

Björn Eriksson tycker också att den nya brottsituationen med gisslantagning och liknande vid rymningar är ett resultat av att en ny typ av fångar kommit in på anstalterna. Är det konstigt om brottsligheten blir grövre om fångarna mår sämre än någonsin när de kommer ut? Som Förtroenderådet på Tidaholmsanstalten skriver:

"Kollektiv bestraffning är mer en regel än undantag som genom-syrar hela kriminalvården. För varje ny obefogad bestämmelse som

inskränker våra fri- och rättigheter så alstrar anstalterna 15 till 20 stycken missnöjda intagna med ett brinnande hat för systemet. Dessa människor, vilket vi faktiskt är, skall sedan sändas tillbaka i samhället utan vård."

Vården offras

Bodström lovade att besparingarna på kriminalvården inte skulle påverka säkerheten eller vården, men sen kom ju en ny utgiftspost; säkerhetsfängelset. Som resultat kan fångarna på Hall meddela att familjeverksamheten lagts ner, för att spara ynka 180 000 kronor. "Det betyder att anstalten inte har råd med att vi ska kunna hålla kontakten, en gång i månaden, med våra familjer där barnen står i fokus. /.../ Fördelarna med en familjegrupp, där flera familjer kan vistas samtidigt i en större lokal, är dels att familjer med barn kan umgås under friare förhållanden än när man är inlåst i ett litet besöksrum. Dels att barnen själva kan se och uppleva att andra barn också har föräldrar som sitter i fängelse." (Öppet brev till Bodström, Kåkbladet 1-2005) Det är inte bara negativt för den fängslade föräldern själv liksom barnen, det strider även mot Barnkonventionen och barnombudsmannens rekommendationer.

Finns det en lösning?

Henry Ohlsson skriver i Kåkbladet och i detta nummer, att synen på fångar och rymningar inte alltid sett ut så här. Ann-Britt Grünewald, en före detta anstaltschef, ska i en intervju i Aftonbladet ha sagt att på hennes tid sågs det inte så allvarligt på rymningar. "En rymning då och då är väldigt befrämjande för ett bra klimat på anstalten." (Kåkbladet 3-2004) Världen verkar ha tappat all förståelse för fångars längtan efter frihet och att den är ett sundhetstecken. Vem blir en hel människa av att acceptera sitt frihetsberövande? Hur lever en institutionaliserad människa i frihet utan människor som bestämmer vad du får göra och när? "Tar du ifrån livstidarna och de långtidsdömda det sista lilla hoppet de har, att möjligheten att rymma finns (även om den är mikroskopisk), så har de ingenting att förlora längre. Det kommer att leda till ett mycket hårdare klimat vilket jag inte tror att någon vill ha." (Paul "Don Z" Stoltz, Kåkbladet 4-2004)

Om Kriminalvården inte tänker byta namn till Kriminalförvaring så borde de se till att ta sitt namn på allvar. Att satsa pengar på ett säkerhetsfängelset istället för vård och eftervård känns som att slänga pengarna i sjön. ★

Merete Ende

BRANDTAL

INFÖR DETTA NUMMER tog vi kontakt med Ingen människa är illegal, vårt samarbete med dem har resulterat i fyra artiklar. IMÅIs kampanj för 2005 är temat för dessa texter; amnesti till alla gömda och papperslösa flyktingar. Den statliga rasismen brer ut sig, var finns solidariteten när barn blir apatiska, kvinnor sänds tillbaka till fientliga familjer och flyktingar jagas som kriminella?

Förra årets fängelsedebatt var den hetsigaste på länge. Kraven på ökad säkerhet i fångelserna ökade efter ett flertal rymningar och upplopp på anstalter runt om i Sverige. Bodström nappade på idén om ett nytt säkerhetsfängelse, Sverige måste ju ha plats för alla som utgör ett hot mot staten. De ser inte att missnöjet ökar mot att män som våldtar kommer undan hela tiden. Istället är det terroristlagarna som stärks. Det är ganska tydligt att staten bara skyddar sina egna intressen; övergrepp mot kvinnor och barn är inget hot, men det är däremot de små nazisterna i Västerås, som vill störta staten genom att krossa alla fönster på skolor. Givetvis påverkar det även oss på vänsterkanten, det blir svårare och svårare att agera mot staten. Staten satsar allt på att kunna låsa in alla obekväma medborgare. Vem blir en frisk och positiv människa av att sitta inlåst och bli bossade av människor som inte respekterar mänskliga rättigheter?

Skapandet av ett feministiskt parti har varit ett favorit tema i mediasammanhang, många splittringar och spekulationer att frossa i. Med Gudrun Schyman i toppen lyckades borgerlig media nästan bygga ett luftparti, men vad händer om hela affären blev verklighet? Risker finns att de tar patent på vad som är feminism och utger sig för att vara språkrör för kvinnor som grupp. Kvinnor är en väldigt heterogen grupp, frågan är om det verkligen går att förena med en partistruktur.

För alla som röstar kan det inte vara helt lätt nu för tiden, med vänsterpartiets splittringar, skandaler (mest i de borgerligas ögon) och en politisk vild. Vad ska det bli av dem? Vi presenterar i detta nummer en version av orsakerna till deras splittringar. Vi kan dessutom meddela att vi har haft kontakt med kidnapparna av en viss Leninbyst tillhörande ung vänster i Malmö. Han finns i helt, men modifierat skick på hemlig ort.

Släpp fångarna loss, det är vår!★

Brandkollektivet

Ojämlikheten inom svensk kriminalvård

Jag har suttit i fängelse sedan mars 1999 och har under årens lopp kämpat för jämlikhet mellan oss intagna i Sverige. Min åsikt är att jämlikheten lyser med sin frånvaro inne på fängelserna. Män och kvinnor behandlas mycket olika vid jämförelser anstalter emellan.

Å ANDRA SIDAN, vad kan vi förvänta oss när samhället i övrigt också haltar gällande jämlikheten? Kriminalvården är mycket noga med att betona att jämförelser inte bör göras mellan individer och jag håller med. Men, det måste vara tillåtet att jämföra grupper av intagna, i det här fallet jämförelser mellan män och kvinnor.

Särskilda villkor

En person som är dömd till fängelse – minst fyra år för våldsbrott eller två år för narkotikabrott – ska omfattas av så kallade särskilda villkor. Särskilda villkor upprättas i början av den intagnes verkställighet av Kriminalvårdsstyrelsen (KVS), detta ska omfatta verkställigheten i stora drag. Till exempel när den intagne bedöms kunna förflyttas till anstalter med lägre säkerhetsklasser, när särskilda permissioner och normalpermissioner kan påbörjas, när den intagne kan påbörja frigång, ansöka om paragraf 34 och så vidare. Jag tycker mig se att kvinnorna bedöms på ett annat sätt här. Vi bedöms ofta som mindre benägna att återfalla i brott och får oftast och hittills en kortare permissionsstege än vad männen får. Märk väl att jag skriver ”oftast” och ”hittills”, eftersom tendensen verkar vara att gränserna mellan män och kvinnor suddas ut mer och mer. Även kvinnorna bedöms hårdare idag, än vad vi gjorde när jag dömdes 1999.

Jag ska göra en jämförelse och använder en man och mig själv som exempel hämtade från verkligheten. Han förekommer fyra gånger i polisens brottsregister och sitter nu för våldsbrott, dömd till tio års fängelse. Jag förekommer två gånger i registret och sitter också för våldsbrott, dömd till tio års fängelse. Hans register är inte alltför vackert, det rör sig om grov misshandel, brott mot kniv- och vapenlag, övergrepp i rättsak, narkotikabrott med mera. Mitt första brott var grov försörjningsring. Trots detta får han åka på en paragraf 34-placering i 24 månader, samtidigt som jag får nej i kriminalvårdsnämnden när jag söker, enligt mina särskilda villkor, paragraf 34 i tolv månader! I mina särskilda villkor står bland annat att jag kan söka paragraf 34-placering det sista året av min verkställighet. Jag gjorde så, och i oktober 2004 var jag och min kontaktman uppe i övervakningsnämnden. Övervakningsnämnden tittade på mitt PM som anstalten skrivit och på mitt personliga brev, vi pratade om tiden i fängelset och om

mina framtidsplaner. Nämnden tyckte att jag var värd en chans till social återanpassning och godkände ett års paragraf 34.

Kriminalvårdsnämnden

Nu är det så att vi med särskilda villkor även skall upp i kriminalvårdsnämnden som sitter i Stockholm. Kriminalvårdsnämnden är utsedd av regeringen och deras beslut går inte att överklaga. De är helt fristående från KVS och består av före detta generaldirektörer, före detta riksdagsledamöter och före detta universitetslektorer. Mitt ärende försenades på grund av att handlingar saknades när kriminalvårdsnämnden skulle behandla ärendet och mitt ärende kom till sist upp i början av december 2004. Ser man rationellt så rör detta sig om en vistelse inom paragraf 34-placerings försorg om en tid på tio månader.

Svaret kom från kriminalvårdsnämnden, och döm om min förvåning, och stora besvikelse, när jag läste deras beslut: ”Ansökan avslås på grund av att frågan är för tidigt väckt”. Frågorna snurrade givetvis runt i huvudet på mig och det värsta av allt var att jag inte kunde få svar på dessa, eftersom det inte går att fråga om eller överklaga nämndens beslut. Kriminalvårdsnämnden förordar långa paragraf 34 när saken skall utredas, och handlar helt tvärtom när det verkligen gäller.

Det som känns svårast att ta är att jag är nästan säker på att deras beslut påverkas av att jag är kvinna. I mitt exempel fick mannen ja i övervaknings- och kriminalvårdsnämnd första gången och till en tid på två år. Det var inte snack om att frågan var för tidigt väckt. Det värsta är också att jag forskat lite på anstalterna och har tyvärr funnit att mina farhågor verkar sanna. Män får oftare ja i nämnderna än vad kvinnor får. Kvinnor får oftast avslag första gången med orden ”frågan är för tidigt väckt” och får inte ja förrän andra gången de går upp i nämnden.

Ingen jämlikhet

Som människa – men framför allt som kvinna – undrar jag hur kriminalvården och regeringen kan acceptera denna ojämlikhet. Vi ska föreställa leva i ett jämlikt samhälle år 2005! Jämlikhetsombudsmannen måste ägna tid även åt anstaltsvärlden och se till att jämlikheten flyttar in även här! Framför allt ligger ett stort ansvar på Kriminalvårdsstyrelsen och dess myndigheter att ha en utarbetad plan när det gäller jämlikhet inne på anstalterna. Det

här är inte det enda område som vi kvinnor diskrimineras inom. Ta bara förflyttningar från slutna lokalanstalter till öppna anstalter. Det borde vara ett naturligt steg och led i återanpassningen. Tyvärr ser det inte ut så. Jag har även här gjort en undersökning runt om på anstalterna och funnit att män oftast beviljas långa vistelser på öppna anstalter. Kvinnor får istället besked om att vi inte är prioriterade för förflyttning.

En man som sitter av ett straff på åtta år har nyligen blivit förflyttad till öppen anstalt, utan att ens ha sökt! Han har dessutom två och ett halvt år kvar av sitt straff. Enligt hans särskilda villkor kan han söka placering i öppen anstalt i juli 2006. Jag har sökt två gånger, sommaren 2004 och december 2004, ingen av gångerna var jag prioriterad. I mina särskilda villkor står det att jag kan söka öppen anstalt från och med januari 2004. Hur ska jag bära mig åt för att bli förflyttad över huvud taget? Jag blir ledsen, arg, frustrerad och destruktiv på grund av denna diskriminering och dessa orättvisor som dagligen sker inom kriminalvården. Vi kvinnor får alltid betala för det som männen hittar på, till exempel rymningar och upplopp.

Löner och straff

Vi har också oftast lägre timlön än vad männen har. Varför? Vi kvinnor får de löner som kriminalvårdsverket anvisar, det vill säga cirka 9,70 kr/timmen. När vi klagar på att lönen är för låg, får vi veta att anstalten följer direktiven som kriminalvården anger. Det stämmer – men varför då inte de manliga anstalterna detsamma? Det är ofta som de manliga anstalterna kallar lönesättningen för ”ackordsarbete”. Detta för att slippa sänka de manliga internernas löner. Varför agerar anstalterna så? Jo, därför att de förmodligen inte vågar sänka männens timlöner. Enda gången som vi kvinnor behandlas likvärdigt med männen är i domstolarna. Där råder inga tvivel om att vi kvinnor inte ska behandlas annorlunda. Vi får minst lika långa straff som männen! I vissa fall är det nog också så att vi kvinnor får längre straff, eftersom det är extra skamligt när en kvinna begår exempelvis ett våldsbrott.

Nu har i alla fall jag fått nog – och tänker anmäla kriminalvården till de instanser som står till buds. Min förhoppning är att kvinnorna för en gångs skull kunde samlas inför en gemensam aktion för att få jämlikhet på fängelserna!★

/Inger Forsling

Vänsterns svek mot fångarna

Det fanns en tid på 60- och 70-talen då det blåste kraftiga vänstervindar i Sverige. Under den perioden fick många upp ögonen för fångars rättigheter och förhållandena på de svenska fängelserna. Föreningen KRUM (Riksförbundet för kriminalvårdens humanisering) bildades, med krav på att fångar skulle släppas fria, att byggnationen av nya fängelser skulle stoppas, med mera.

KRUM lyckades åstadkomma mycket, utan KRUM hade vi till exempel inte haft några förtroenderåd på kåkarna. Förtroenderåd består av fångar som har röstats fram av kollektivet för att föra fram våra åsikter och förhandla med ledningen. KRUM stödde strejker och andra protestaktioner och organiserade demonstrationer för fångars rättigheter, strejkerna fick stor uppmärksamhet i media och gav eko över hela världen. Fångar fick för första gången komma till tals i media och allmänheten fick se att fångar var helt vanliga människor precis som alla andra. De lyckades också stoppa den så kallade Kumlaserien, fem fängelser av Kumlatyp skulle byggas, bland annat ett ungdomsfängelse i Uppsala efter samma ritningar, men av detta blev det bara det ökända fängelset i Kumla som blev av. Hade det inte varit för KRUM hade vi inte heller haft de rättigheter vi idag sakta ser försvinna, till exempel permissioner och besök. Framför allt lyckades de få den allmänna opinionen att stå på fångarnas sida. Myndigheterna och folk i allmänhet lyssnade på vad fångarna hade att säga. De blev plötsligt sedda. I en nyutkommen bok, ”När botten stack upp” sammanfattas fängenskapen på 60- 70-talen och den rekommenderas varmt till alla med ett intresse för fångars rättigheter. Den finns utgiven på Gidlunds Förlag.

Fel på samhället, inte människorna

Under samma period stod fångars rättigheter också högt på den politiska dagordningen, såväl socialdemokraterna, nuvarande vänsterpartiet och folkpartiet var för att fångars rättigheter skulle utökas. Detta resulterade bland annat i den nuvarande kriminalvårdslagen från 1974, där fokus låg på att de skadliga effekterna av fängelsestraff skulle minimeras. Dåvarande justitieministern Lennart Geijer hade som mål att avfolka fängelserna och såg det som ett realistiskt mål att få ner fångpopulationen till endast 800 fångar till början av 80-talet. När KRUM bildades på 60-talet var antalet fångar på svenska fängelser 5000. Bort med aukto-

riteter, makt åt klienterna, riv fängelser och mentalsjukhus, slopa tvånget! Så löd fältropen. Orsaken till att så många människor slås ut ansågs vara ett orättfärdigt och förtryckande samhälle. Bakom institutionernas stängda dörrar frodades pennalism, övergrepp, maktmissbruk och våld. Anpassningen till ett liv i dessa slutna världar skapade passiva, socialt handikappade människor som fick det svårt att klara livet utanför. Därför ansågs det att vårdinstitutioner och fängelser måste jämnas med marken. Det var samhället det var fel på, inte människorna.

Lås in dem och kasta bort nyckeln

Sedan kom den tsunami till höger och som vi än idag inte har sett slutet på. KRUM lades ner i början av 80-talet och sakta men säkert började den allmänna opinionen vända. Moderaterna gick till val med paroller som ”Kriminella ska sitta inne så att du kan vara ute” och utlovade längre straff och hårdare tag. Sossarna, som ville behålla makten till varje pris, vek sig snart och vänstern tystnade. Snart blev den allmänna åsikten snarare ”Lås in dem och kasta bort nyckeln” än ”Släpp fångarna loss det är vår”.

När Gun Hellsvik blev justitieminister i Calle Bildts regering 1991 var det det värsta som kunde hända landets fångar. Hon uttalade sig bland annat i radio om att det inte fanns någon livstidsdömd i Sverige som borde få nåd och släppas fri. Hon såg också till att avskaffa möjligheten till halvtidsfrigivning. Det var många som trodde att allt skulle bli bra igen när socialdemokraterna återfick makten igen efter valet 1994, att de skulle återinföra den traditionella humana kriminalpolitiken enligt svensk tradition, men tvärtom. Varken Laila Freivalds eller Thomas Bodström har levt upp till de förväntningar vi har haft på dem. Bodström, som själv har varit försvarsadvokat och borde ha sett fängelsesystemets värsta baksidor, går tvärtom i bräsch och föreslår ett nytt ”superfängelse” till en kostnad av miljontals kronor.

Fler och längre fängelsestraff

Sedan kom den ekonomiska krisen och kriminalvården drabbades hårt av nedskärningar, än idag kommer ständigt nya sparkrav, trots att det inte längre finns så mycket att spara på. Under hela 90-talet kom det bara försämringar för oss fångar, både vad gäller vår levnadsstandard, möjligheter till permissioner, besök, studier, vård och rehabilitering. Det enda det satsades på var säkerheten och våra rättigheter inskränktes bit för bit. Klimatet på anstalterna hårdnade och utrymmet minskade. Helt plötsligt var det fullt på fängelserna och fångar tvingades dela celler eller sova i kontor, korridorer och duschutrymmen. Justitieminister Thomas Bodström sa i en intervju i Pockettidningen R nyligen att ”Domstolarna har ökat strafftiderna i fängelse med 20 procent. Varför vet jag inte.” Om inte han vet, vem vet det då? Allt fler och allt längre fängelsestraff är i alla fall den direkta anledningen till överbeläggningen, vi har snart lika många fångar i Sverige som vi hade på 60-talet, 5000 alltså. Brottligheten har inte ökat, den har legat på samma nivå hela 90-talet. Efter rymningarna i somras kom direkta krav från högern om hårdare tag och längre straff. Trots att det just är hårdare tag och längre straff som skapat den desperation som tar sig uttryck i rymningar och upplopp. De påstår att det är svängdörrar på Kumla, att fångar bara kan ligga på sängen och ändå få 700 kronor i veckan, att det daltas med fångarna och säkerheten är löjligt låg på fängelserna. Inget av detta är naturligtvis sant, men det får inte allmänheten veta. De som traditionellt brukade vara på ”vår sida”, vänstern, har hela tiden lyst med sin frånvaro. Inte ett ord har yttrats för att motsäga den förvrängda bild som högern gett. Istället tilläts de, med moderaternas Fredrik Reinfeldt och justitieutskottets ordförande Johan Persson (fp), i spetsen obehindrat plocka politiska poäng på att vilja försämrare och inskränka fångars rättigheter ytterligare. När centerledaren Maud Olofsson vill att bara fångar som sköter sig prickfritt ska bli villkorligt fri-

Paragraf 34 - Den intagne blir placerad i till exempel familjehem, på folkhögskola eller på militär grundutbildning. Syftet är att internen ska få tillgång till vård, behandling eller andra åtgärder som kriminalvården inte kan ge.

givna i framtiden, och att alla andra ska sitta hela straffet ut, varför är det ingen som går till motangrepp och förklarar hur sjukt hennes förslag är? Att den lilla promille fångar som klarar att vistas i detta sjuka system utan minsta lilla misskötsamhet inte är något annat än institutionsskadade kollin som inte kan leva någon annanstans än i ett fängelse? Eller hur mycket det skulle kosta samhället att låta alla andra fångar sitta inne hela strafftiden? Idag är det praxis att man friges efter två tredjedelar av strafftiden.

Vänstern blundar

Vad är det vänstern är så rädda för? Inser de inte att de är på väg att bli en åsiktslös massa som aldrig vågar säga ifrån och stå för vad de tycker? De sviker sina egna, det är trots allt inte överklassen som befolkar kåkarna. Det är arbetarklass, personer med invandrarbakgrund och olika minoritetsgrupper. Jag skulle vilja påstå att vänstern har sitt största stöd inne på fängelserna. Med tanke på att vi, och våra anhöriga, är en grupp som växer i allt större takt utgör vi också en allt större del av väljarkåren.

Ett exempel på hur vänsterrörelsen numera helt blundar för fångar och fångkamp är när den fängpolitiska tidskriften Kåkbladet nyligen gjorde ett mediautskick. Vi skickade vår tidning tillsammans med ett erbjudande om att prenumerera till ett stort antal tidningar, fokus låg framför allt på utpräglade vänstertidningar, till exempel Röd Press. Vi vill nå ut till andra media för att de ska kunna snappa upp saker från Kåkbladet och sedan återge det i sina egna tidningar. Inte en enda vänstertidning nappade på erbjudandet, vi blev rätt snopna när den enda tidningen som tecknade en prenumeration var Expressen! De enda vänstertidningar vi når idag har varit trogna prenumeranter sedan länge, BRAND och Offensiv (Rättvisepartiet Socialisternas tidning).

Det är hög tid att vänsterrörelsen vaknar till liv och återigen för upp fångars rättigheter och fängpolitiska frågor på den politiska agendan. Historien visar tydligt att det omöjliga kan bli möjligt. Riv murarna!★

Henry Ohlsson
Chefredaktör, tidningen Kåkbladet.

Anarkakassan

Alla grupper, projekt och individer, oavsett var de bor, har rätt att söka ur kassan. Kassan är inte till för att du ska kunna köpa en dator som du ska plugga med eller för att du ska kunna starta din egen cykelbutik. Den är till för mer politiska projekt än så!

Det som går att få är:

ETT RÄNTEFRITT LÅN. Du/ni får pengarna direkt och betalar senare tillbaka allt vid ett tillfälle eller lite i taget under en längre period.

PENGAR I EFTERSKOTT. Du/ni genomför det som är tänk och får, när vi ser att det är genomfört, en överenskommen summa ur kassan. Pengar i efterskott ger vi framför allt till du/er som vi inte har haft någon eller lite kontakt med för att minska risken att någon skojare försöker lura pengar ur Anarkakassan.

PENGAR DIREKT. Du/ni får pengar direkt.

Vi vill att det i din ansökan ska ingå:

- Ett telefonnummer och en mailadress vi kan nå dig/en kontaktperson från er.
- Vad du/ni tänker göra med pengarna.
- Hur mycket pengar du/ni söker.

Vi vill också få en redovisning av hur det gick/går med det ni sökte pengarna för, gärna i både bild och text. Persolig information som telefonnummer, mailadress och namn kommer vi inte att föra vidare, all annan information ni lämnar till Anarkakassan kan bli offentlig utan att vi frågar dig/er först. Vi kommer ta i beaktning den politiska och samhällenliga riktning på projektet. Skicka ansökan till: anarkakassan@gmail.com

Hur du ger

Ge gärna en summa i månaden via din bank. På de flesta banker är det lätt att anmäla automatisk månadsöverföring, det underlättar vår planering av framtida bidrag.

Bidrag sätts in på postgiro 617642-4
Skriv "Anarkakassan+din ort" som mottagare. Vart du bor vill vi ha med så vi vet vart vi har och inte har nått ut med kassan.

De bidrag som beviljas kommer att publiceras på hemsidan.★

Brand frågar fem:

Vad får dig att gå upp på mornarna?

Alfred Klinga, 16
-Massornas ökade medvetenhet och borgarstatens dödsryckningar och lutande kajuta.

Esbjörn Ohlsson, 67
-Väckarklockan och godmorgonkaffet ... Jasså, du kanske menar det uppvaknandet? Klasshat, och du?

Frida Ottandeer, 29
-Gå upp på mornarna? Jag är så pass alienerad att mina kuddar och mitt täcke är min basgrupp. Årtsoppsdimman kallad omvärld motarbetar och förtrycker mig.

Edit Grädde, 35
-Sömn passiviserar arbetarklassen. Jag är mitt uppe i förberedelserna. Jag samlar vapen och lägger i en hög. Jag vässar mina pinnar. Ett spjut utan spets är bara en pinne.

Claes "noppe" af Barnängen, 41
-Rädslan för arbetarklassen, annars min chaufför. Som en aktiv aktör i bourgeoisien får jag ju pengar genom mitt ägande, så mitt liv är ganska tomt. Mycket tomt.

bang

Nyfiken på
feministisk
debatt?

Beställ din prenumeration NU
och välj bland fina premier!
Gå in på www.bang.se

Blockad mot Salemmarchen

DEN ELFTE DECEMBER genomförde AFA Sverige, Norge och Danmark en mobil blockad av Centralstationen i Stockholm tillsammans med aktivister från bland annat SUF och Alarm för att hindra nazister att ta sig ut till Salemmarschen.

Vid tvåtiden närmade sig smågrupper av antifascister Centralstationen från olika håll. En del organisationer tog sig dit via tunnelbanan eller pendeltåget, andra gick till fots. Aktivisterna strålade samman vid "spottkoppen" för att sedan tillsammans röra sig upp mot pendeltågsspåren. Polisen blockerade dörrarna, vilket vändes till en fördel, då en tjugometer lång propp av hundratals antifascister genast korkade igen stressgången och hindrade möjligheterna att ta sig upp på plattformarna.

Inga nazister släpptes igenom eller kunde passera på Centralstationen. Polisen hade dirigerat om Salemfonden att istället samlas på Karlberg station. Därifrån fraktades hundrafemtio nassar ut till Salem med ett extrainsatt tåg. Cirka en timme senare än planerat körde tåget förbi centralstationen och när det stod klart att nazisttåget passerat, upplöstes blockaden och antifascisterna begav sig vidare till Nätverket mot rasismens manifestation på Medborgarplatsen. Inga personer greps för aktionen. ★

Markockupation i Malmö

19 JANUARI 2005

PÅ EN ÖDE TOMT VID VÄRNHEM i Malmö byggdes på ett par timmar ett provisoriskt hem upp, utav lastpallar och presenningar. Kring ett hus, torn, soffgrupp, eldtunna samt Food Not Bombs matutdelning samlades många under dagen, och skapade en varm stämning mitt i ett kallt vinter- och samhällsklimat.

Det nystartade nätverket "Bostad åt alla" genomförde en 24-timmars ockupation för att belysa bostadsbristen i Malmö och orsakerna bakom: ett konsumtionsbaserat samhälle som låser alla dörrar för dem som av olika anledningar hamnat utanför arbete-konsumtions-karusellen.

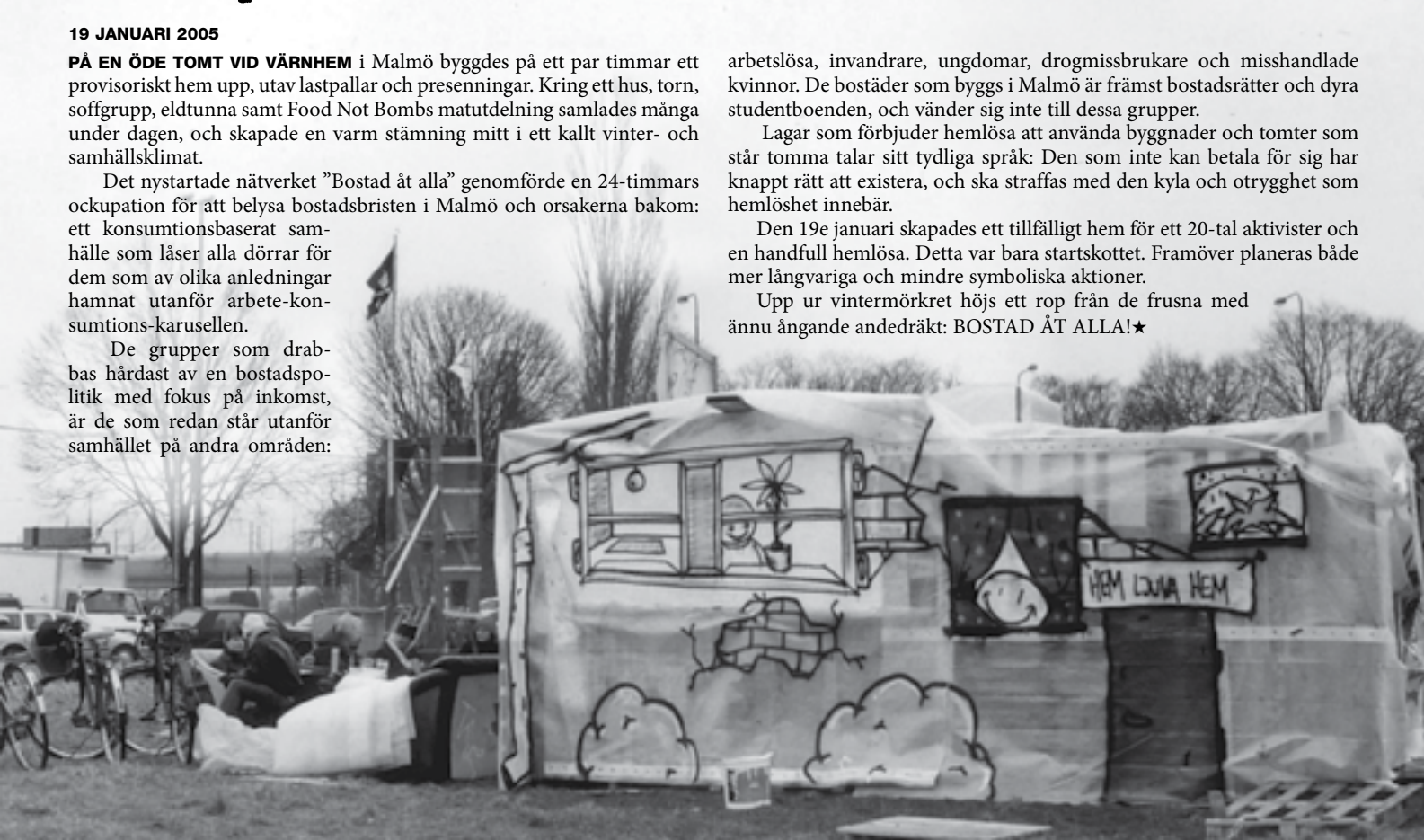
De grupper som drabbas hårdast av en bostadspolitik med fokus på inkomst, är de som redan står utanför samhället på andra områden:

arbetslösa, invandrare, ungdomar, drogmissbrukare och misshandlade kvinnor. De bostäder som byggs i Malmö är främst bostadsrätter och dyra studentboenden, och vänder sig inte till dessa grupper.

Lagar som förbjuder hemlösa att använda byggnader och tomter som står tomma talar sitt tydliga språk: Den som inte kan betala för sig har knappt rätt att existera, och ska straffas med den kyla och otrygghet som hemlöshet innebär.

Den 19e januari skapades ett tillfälligt hem för ett 20-tal aktivister och en handfull hemlösa. Detta var bara startskottet. Framöver planeras både mer långvariga och mindre symboliska aktioner.

Upp ur vintermörkret höjs ett rop från de frusna med ännu ängande andedräkt: BOSTAD ÅT ALLA!★

Amnesti åt alla gömda flyktingar

Utlänningsnämnden skrotas men ger ingen upprättelse åt dess offer

DET HAR GÅTT FYRA ÅR sedan riksdagen bestämde sig för att skrota Utlänningsnämndens sätt att avgöra huruvida en flykting är i behov av skydd eller inte, eftersom det inte ansågs tillräckligt rättssäkert. Att asylprocessen nu görs om är bra, men inte tillräckligt: Vi måste ge upprättelse åt dem som fått avslag i det gamla systemet och gått under jorden av rädsla för att avvisas till förföljelse. Låt de gömda flyktingarna stanna, uppmanar nätverket Ingen människa är illegal.

Både åklagare, advokat och domare

Från och med nästa år ska den som fått avslag på sin asylansökan av Migrationsverket kunna överklaga till en oberoende domstol. Den hårt kritiserade Utlänningsnämnden går i pension efter att alla partier utom socialdemokraterna underkänt dess asylbedömningar. Regeringen spjärnade emot reformen in i det längsta. Det var först hösten 2004, efter starka påtryckningar från miljöpartiet och vänsterpartiet, som regeringen till slut satte ett datum då övergången till det nya systemet skulle ske. Vi som arbetar för flyktingars rätt till asyl är glada över att systemet äntligen ska ändras. Som det ser ut idag är asylprocessen, precis som riksdagen slog fast, inte rättssäker. De svenska asylmyndigheterna fungerar idag som den asylsökandes åklagare, advokat och domare på en och samma gång. De står nämligen inte bara för asylutredningen, där den sökandes trovärdighet och skyddsbehov prövas och ifrågasätts, utan väljer även vem som ska föra den asylsökandes talan och beslutar därefter om flyktingen ska få stanna i Sverige.

Oberoende jurister

Asylprocesser handlar om enskilda människor, om deras högst individuella bakgrund och framtida trygghet. Ändå tycks det nuvarande systemet konstruerat för att vara så opersonligt som möjligt. Den som fattar beslut i ett asylärende behöver inte möta den sökande någon gång under hela processen, och beslutsfattaren är inte heller den person som delger beslutet till den sökande. Detta är en av de saker som kommer att ändras när Utlänningsnämnden läggs ned och den som vill överklaga ett avvisningsbeslut

kan vända sig till en riktig domstol. Det finns fler fördelar med att asylhanteringen flyttas till en rättssal. De som fattar besluten om vem som ska få stanna eller inte kommer att vara oberoende jurister och inte politiskt tillsatta tjänstemän. Det är positivt, tycker vi. Annars riskerar asylbesluten att följa politikernas agenda, när det som borde stå i fokus är flyktingarnas mänskliga rättigheter. Vi hoppas också att rättsväsendets principer kommer att färga av sig på asylprocesserna. Då skulle vi slip-

”Någon ”objektiv” mätning av vilka som är flyktingar, det vill säga har asylskäl som berättigar till ovillkorligt skydd i vårt land, finns inte.”

pa läsa avslagsbeslut där Migrationsverket hänvisat till ”allmän kännedom” när de påstått att den plats som personen har flytt från inte är så tokig, trots allt. I en rättegång måste båda parter styrka sina påståenden bättre än så.

Offren för det gamla systemet

Anledningen till att vi fortfarande tjuatar om detta, trots att regeringen redan har gått med på att skrota Utlänningsnämnden, är de tusentals flyktingar som fått avslag på sina asylansökningar under det gamla systemet och som nu lever under jorden. Några av dem känner vi. De lever trångt, instängt och fattigt, utan trygghet eller rättigheter. Detta helt enkelt för att de riskerar för mycket om de återvänder.

Oavsett hur mycket vi förändrar asylsystemet kommer dessa människor fortfarande att vara utestängda från samhället. Därför vill vi att riksdagen, som underkänt Utlänningsnämndens arbetsmetoder, även underkänner de avvisningsbeslut som tvingat dessa flyktingar under jorden. Vi vill också att denna amnesti omfattar alla som lever utan papper i Sverige idag. Även de som aldrig gett sig till känna för myndigheterna i vetskapen om att det är näst intill omöjligt att få stanna här. De papperslösa har inte rätt till sjukvård eller utbildning. Utan ett svenskt personnummer är de hänvisade till svartjobb utan vare sig minimilön, arbetssäkerhet eller pension. Deras barn förvägras rätten att gå i skola och att leva ett normalt liv med vänner och lek.

Rätten att söka och få skydd undan förföljelser har slagits fast i Flyktingkonventionen och i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna. Sverige har undertecknat båda och är därmed skyldigt att ge asyl till den som behöver en fristad. Migrationsminister Barbro Holmberg och andra som försvarar Sveriges asylpolitik säger ofta att allt färre av dem som söker skydd i Sverige har verkliga asylskäl. Vad som sällan nämns är att det är svenska myndigheter som tolkar

FN:s flyktingbegrepp och därmed aktivt styr hur många som erkänns som flyktingar. Det stämmer att andelen asylsökande som beviljas flyktingstatus sjunker dramatiskt, men handlar det verkligen om att färre är ”riktiga” flyktingar? Svaret kan lika gärna vara att tolkningen blivit allt mer restriktiv. Någon ”objektiv” mätning av vilka som är flyktingar, det vill säga har asylskäl som berättigar till ovillkorligt skydd i vårt land, finns inte.

Kampanj för att utestängda ska släppas in

I Nätverket Ingen människa är illegal ägnar vi, tillsammans med ett antal andra människorättsorganisationer, politiska partier, utomparlamentariska grupper och engagerade privatpersoner, år 2005 åt kampanjen för att alla gömda och papperslösa ska få uppehållstillstånd i och med övergången till det nya asylsystemet. Det finns fler än vi som tycker att en allmän flyktingamnesti är en bra idé. Ärkebiskop K G Hammar skrev om det i sitt julbrev och företrädare för samtliga riksdagspartier (utom socialdemokraterna) har yttrat sig för amnesti, liksom SSU-ordföranden Ardalan Shekarabi, MUF:s ordförande Johan Forsell och KDU:s Erik Slottnér. Vi hoppas att fler ansluter sig. Med en bred front för en human svensk flyktingpolitik kan vi se till att de som idag är utestängda från samhället släpps in och att asylfrågan präglas av en vilja att värna mänskliga rättigheter istället för av misstänksam nationalism och byråkrati.★

IMÄI

Kvinnor som flyr

Brist på bevis gör det svårt för utsatta kvinnor att få asyl

EN PERSON SOM FÖRFÖLJS borde ha rätt att söka skydd. Det kan nog de flesta skriva under på. Även om det innebär att hon behöver fly till ett annat land. Men så är det inte idag. En kvinna som kommer till Sverige på grund av förföljelse får oftast inte stanna, motiveringen är att hennes eget land borde kunna skydda henne. De kvinnor som vi inom asylrörelsen oftast möter kommer från länder som Bangladesh, före detta Jugoslavien, Palestina och Afghanistan. Länder som vi alla har läst om i tidningsartiklar eller hört och sett om på tv. Gemensamt för dessa länder är att det har pågått, eller fortfarande pågår, någon form av konflikt där.

Asylskäl

Kvinnor flyr från sina hemländer av olika anledningar. Några exempel på dem som vi inom asylrörelsen oftast möter är:

Kvinnor som våldtagits:

- under krig när deras by plundrats av den “andra sidan”.
- som hämnd på deras politiskt aktiva män.
- för att sätta dem på plats om de varit för självständiga och valt att leva ett eget liv.
- av poliser som utnyttjar sin maktposition i obehagade förhörssrum.
- för att maken ansåg att det var hans äktenskapliga rätt.

Kvinnor som misshandlats:

- av sina äkta män och/eller sin familj, för att de inte betett sig som en kvinna “ska” bete sig.
- för att de har varit politiskt aktiva.
- för att de lever i ett okonventionellt förhållande, till exempel med en man av annan religion eller hudfärg, eller med en kvinna.

Kvinnor som förföljs, mobbas, stöts ut av sina familjer och sina vänner:

- för att de inte vill att de själva eller deras döttrar ska könsstympas.
- för att de valt att skilja sig.
- för att de blivit våldtagna av en soldat från den “andra sidan”.

Kvinnor med trauman:

- som hamnat i psykos av sina upplevelser efter till exempel våldtäkt eller tortyr.

- där bara tanken på ett återvändande till sitt hemland är ett trauma i sig.

Det här är bara några exempel på kvinnors asylskäl. De är komplexa, varierar från fall till fall och är svåra att bevisa. Hur ska en kvinna kunna bevisa att hennes man misshandlat och våldtagit henne om hon känner så liten tilltro till sin statsmakt att hon inte ens vågat gå till polisen och anmäla det? Och hur bevisar hon att det kan hända igen?

Tid och stöd är A och O

Könsdiskrimineringen finns i allas våra liv och i vår vardag. Den handlar om mödrar, fäder, döttrar, söner, syskon, pojkvänner, flickvänner, man, hustru, vänner, arbetskamrater - hemma, på jobbet, på stan. Ofta är det ett känsligt och kontroversiellt ämne att ta upp. Personer kan agera märkligt i relationer. Vissa pratar, andra är tysta och några slår. Alla situationer har sin specifika lösning, det gäller bara att hitta den. Krishantering i allmänhet bygger på stort utrymme för den som varit utsatt - tid och stöd är A och O, men det absolut viktigaste är att kvinnan själv måste komma fram till vad som är bäst för henne. Som det ser ut i Sverige idag är detta oftast inte möjligt. Det fria valet är borttaget för dem som söker skydd och har ersatts med tanken att det här inte är vårt problem.

Förra året gjorde USA något som fick mig att häpna. De gav en kvinna och hennes barn asyl för att hennes hemland inte ansågs kunna skydda henne från hennes misshandlande före detta man som förföljde henne. Och vilket var hennes hemland? Sverige. Det är så samarbete mellan länder borde funka: för kvinnans bästa, inte för diplomatins. Är det så att Sverige anser det odiplomatiskt att erkänna ett annat land som osäkert och farligt för en kvinna?

Vardagen ställer feminismen på prov

Att inse varför feminismen inte får glömmas bort blir allt enklare ju äldre jag blir, att praktisera den blir däremot allt kämpigare. Det är ett lätt beslut att gå ut på gatorna och ropa slagord, i alla fall för oss här i Sverige. Det är ett viktigt beslut och fortfarande ganska smärtfritt, men när

vardagen tränger sig på är det lite svårare att leva som vi lär. Svårare att kräva sin mänskliga rätt att bli rättvist behandlad: på arbetsintervjun, i sitt hem (där det kanske bor män), vid graviditet, eller när ens kunskaper och färdigheter ifrågasätts enbart för att vi är kvinnor. Det är den enkla vardagen som ställer en fråga som feminism i sitt rätta ljus.

Ju äldre jag blir, desto tydligare ser jag hur mycket feminismen behövs och hur förtrycket ser ut. Jag ser mig själv och mina medsystrar dras med i vardagens fällor och inser att feminismen inte handlar om att skrika högst på åttonde mars eller första maj, utan om att ständigt vara en jävla pina för alla som försöker sätta sig på en, kvinnor som män. Det är det som är det svåra.

Våldtäkt inte skäl nog för asyl

Enligt svensk utlänningslag är det bara den som riskerar förföljelse, misshandel, våldtäkt eller tortyr i sitt hemland som har rätt till skydd här. För att komma fram till om ett återvändande verkligen utgör en risk gör Migrationsverket en utredning. I utredningen undersöks bland annat hur rättssäkerheten är i hemlandet, hur den politiska situationen är och om det går att bevisa att den sökande talar sanning. Utifrån detta ställs en prognos för hur stor sannolikheten är att den sökande kommer att förföljas igen vid ett återvändande. I de flesta beslut som Migrationsverket tar idag konstateras att personen i fråga kan få det skydd hon behöver i hemlandet. Att en kvinna våldtagits räcker alltså inte för att hon ska få fly sitt land. Hon måste bevisa att det kan hända igen och att hennes hemland inte kan ge henne det skydd hon behöver.★

IMÄI

Fort Europa och den svenska staten

Att vara noborder-aktivist i dagens Europa är att befinna sig i brant uppförsbacke. En övermäktig motståndare gör allt som står i dess makt för att hindra att visionen om öppna gränser skall bli verklighet.

VI HAR DEN SVENSKA STATEN att tampas med, som snarare betraktar flyktingar som förövare än offer för sin situation. Vi får även stifta bekantskap med Europeiska Unionen, som har ett väl utvecklat samarbete för att hålla utomeuropeiska migranter utanför regionen. I vår väg står Schengenavtalet och Dublinkonventionen, samt Schengen Information System, där information om alla asylsökandens fingeravtryck lagras för att förhindra att flyktingar söker asyl i flera EU-länder. Dessutom har EU sett till att flyg- och färjebolag som låter asylsökande komma ombord utan giltiga id-handlingar bestraffas med dryga böter om den papperslösa senare får avslag. Allt för att nödställda människor inte ska kunna nå Sverige och EU. Ytterligare motstånd bjuder en till stora delar avsmnad arbetarrörelse som har glömt vad internationell solidaritet handlar om, och som istället agerar passpolis på arbetsplatser för att haffa papperslösa arbetare. Med andra ord; du har inte direkt oddsen på din sida. Fort Europa är inte längre en dystopisk framtidsvision utan en färdigbyggd fästning som vi uppe i folkhemssverige högst påtagligt är en del av.

Rätt att åtnjuta fristad

Förvaret, eller ”flyktingfängelset”, är den plats där asylsökande hamnar när Migrationsverket misstänker att de kan tänkas gå under jorden för att undgå avvisning. I andra fall av frihetsberövande legitimeras detta med hänvisning till ”det allmännas bästa”, det vill säga att det är bättre för allmänheten att våldsbrottslingar hamnar bakom lås och bom än att de går omkring på gatorna. De asylsökande som fängslas är inte misstänkta för brott, tvärtom utövar de som faktiskt lyckas ta sig hit en av de grundläggande mänskliga rättigheterna: ”Envar har rätt att i andra länder söka och åtnjuta fristad från förföljelse” (artikel 14 i FNs Allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna). Att spärra in den som försöker göra detta under förevändningen ”Sveriges behov av en reglerad invandring”, är enligt vår mening ett grovt övergrepp. Tyvärr sammanfattar denna formulering ganska väl såväl den svenska statens som EUs hållning i flyktingfrågan; flyktingarna ses som ett problem i sig, inte en konsekvens av andra problem.

Allt fler tas i förvar i Sverige, samtidigt som antalet flyktingar som får avslag på sina asylansökningar ökar, i en hårdnande praxis och tolkning av FNs flyktingbegrepp. Även om fängslandet av asylsökande är en upprörande inhuman behandling av redan mycket traumatiserade och utsatta människor, så är det inte särskilt svårt att förstå varför det sker. De papperslösa utmanar statens hegemoni och dess ”rätt” att avgränsa och med

våld försvara en godtyckligt vald bit mark och de är därför ett reellt hot mot en av nationalstatens grundbultar – gränserna.

Rasism på statlig nivå

Den strukturella rasism som delar in människor i européer kontra invandrare är på frammarsch i Europa. Det är en rasism som inte alltid är lika tydligt vänd emot en specifik etnisk grupp, men som utestänger och diskriminerar ett stort antal människor. I vissa länder är denna form av rasism en integrerad del av politiken och tillämpas aktivt av regeringarna. I Danmark har riksdagen redan stiftat lagar som begränsar medborgarnas möjlighet att själva välja partner (många par där den ena parten är invandrad har fått lämna landet och bosätta sig i Skåne för att kunna leva tillsammans). Förslag som att danska medborgare som är under 25 inte ska få gifta sig med flyktingar, eller att den som invandrar skall svära trohet för dansk lagstiftning och det ”demokratiska systemet” (någonting som ju ”almindelige dansker”, vanliga danskar, aldrig behöver göra) samt förslag om att Danmark ska frånga FNs konventioner duggar tätt.

I Sverige har den här typen av rasism ännu inte fått så starkt fotfäste, även om vissa riksdagspartier otvivelaktigt är inne på samma spår. Åtstramningar som svenska migrationsmyndigheter genomför förklarar numera ofta med att det är ”för de asylsökandes bästa”. Exempelvis förklarades avskaffandet av bidraget till eget boende utanför flyktingförläggningarna på det sättet, liksom förslaget att ta bort rätten att lämna in nya ansökningar när nya skäl uppkommit som inte tidigare prövats i asylansökan. I båda fallen antydde det att de asylsökande helt enkelt inte förstår sitt eget bästa. Samma typ av rasistiska tendenser återfinns vi även i den

offentliga debatten, där uttryck såsom ”illegal flykting” ofta används utan någon som helst reflektion kring vad detta ordval egentligen innebär.

Att bekämpa rasism är inte bara att slåss mot

några marginella minipartier på högerkanten, utan att slåss mot en ideologi som genomsyrar stora delar av samhället. Även om EU och den svenska staten har förklarat krig mot de papperslösa så finns det en aktiv solidaritetsrörelse. I Sverige utgörs denna rörelse av en mångfald av organisationer, det är politiska grupper, religiösa samfund, asylkommittéer, invandrarorganisationer och enskilda personer som tillsammans försvarar asylrätten och de papperslösas rättigheter. Det finns självklart många positiva exempel, att flera syndikalistiska fackförbund i Europa, liksom SAC här i Sverige, har börjat organisera papperslösa vittnar om att en annan syn på migrationen är möjlig – en syn där migranterna varken ses som samhällsproblem eller offer, utan som jämställda kamrater.★

IMÅI

Leva i flykt i Sverige

– vi har blivit totalt diskriminerade och berövade alla våra rättigheter.

INNAN VI KAN TALA OM FRIHET, rättvisa eller fred måste vi erkänna alla människors lika värde och rättigheter. Där är vi inte ännu. Jag är en del av samhället, men rätten till frihet, liv och trygghet har nekats mig. Jag och min familj är berber. Vi kommer från ett land där våra rättigheter berövats oss, vår kultur föraktas och livet där präglades av osäkerhet och rädsla. Vi önskade oss en demokrati byggd på principer om frihet och respekt för mänskliga rättigheter. I Kabylien gick berber ut på gatorna för att protestera mot det politiska förtrycket och de försämrade ekonomiska och sociala villkoren. Under de utomparlamentariska fredliga demonstrationerna träffades flera demonstranter av riktiga kulor. Ett hundratal aktivister arresterades och sattes i häkte. De dömdes inte officiellt, men dagarna i häkte blev till år. Min make var en av dem som deltog i kampen.

Utnisningsbeslutet

Vi flydde, i vetskapen om att vi inte var trygga i vårt hemland. Vi sökte oss till Sverige, eftersom jag visste att det var ett land där de mänskliga rättigheterna respekteras. En av de viktigaste av dessa principer, som varje flykting känner till, finns att läsa i artikel 14 i FNs deklaration av de mänskliga rättigheterna ”Envar har rätt att i andra länder söka och åtnjuta fristad från förföljelse.” Tyvärr har löftet i artikel 14 inte haft något inflytande på vår asylansökan, som avlogs efter tre månader av Migrationsverket på grund av Dublinkonventionen från 1997. Beslutet betydde att vi skulle sändas tillbaka till Portugal, ett land som vi aldrig hade besökt och där vi varken hade någon garanti att få skydd eller någon familj. Båda våra föräldrar finns här i Sverige. Från och med den stunden förändrades våra liv, vi dök ner i verklig förtvivlan. Jag och min man blev rymlingar undan de svenska myndigheterna och eftersöktes av polisen som kriminella.

Utan rätt till vård

Är det rättvist att leva under den här tortyren, rädslan och ångesten hela livet? Vi har nu varit tre långa år i Sverige och jag kan dra slutsatsen att vi har blivit totalt diskriminerade och berövade alla våra rättigheter; rätten till arbete, till identitets-

handlingar, till utbildning, till socialhjälp, till boende och medicinsk vård. Det har nästan kostat oss vårt efterlängtnade barn. Jag kan säga att min graviditet inte var lätt. Vi har levt under ständig press. Att dagligen tampas med problem och svårigheter har haft stor inverkan på vårt liv. Nu är vår lycka i livet att kunna hålla vårt barn i famnen. Det är den finaste gåvan som kan existera på jorden. Tyvärr fick vi aldrig chansen att njuta av de vackra stunderna av min graviditet. Den tiden tillbringade vi i stället med att oroa oss

till flygplatsen och sattes på ett plan till Portugal utan att vi ens hade fått träffas. Det var en enorm chock för oss båda, att han inte kunde vara med vid födseln av vårt första barn.

När han anlände till Portugal släpptes han av myndigheterna. Han hade inga pengar och ingen bostad. Min man beslutade sig för att återvända. Han tog en buss ända till Stockholm, trots den enorma risk det innebar att resa utan identitetshandlingar. Han hann inte fram till förlösningen, men hans själ och ande var

”När jag tog kontakt med ett sjukhus för att boka en läkartid ringde receptionisten polisen.”

för att vi skulle mista vårt barn, eftersom jag inte fick kontinuerlig läkarvård. När jag tog kontakt med ett sjukhus för att boka en läkartid ringde receptionisten polisen. Följande mening är ytterligare ett citat från deklarationen om de mänskliga rättigheterna, denna gång ur artikel 25: ”Mödrar och barn är berättigade till särskild omvårdnad och hjälp.” Hur efterlevs våra rättigheter på det här området? Sjukvårdspersonalens agerande i det här fallet var skamligt. Läkare borde utöva sitt yrke enligt humanitetens principer, utan åtskillnad efter ras eller hudfärg. Lyckligtvis finns det människor som kämpar för de mänskliga rättigheterna i Sverige. Det var tack vare dem som jag kunde gå på mitt första läkarbesök efter sju och en halv månads lång väntan.

Utnisning

Strax efter detta inträffade en oväntad tragedi. Min man blev angiven och stoppad på ett kafé av polisen. Han sattes i arrest på Carlslunds flyktingförvar. Hur kunde de skilja en man från hans fru, som just var på väg att föda? Min make är en underbar människa och en stark och fantastisk man, han är mitt stöd. Då, mer än någonsin, behövde jag hans beskydd och den tröst han kunde ge mig. Vad är det för lag som tillåter detta? Artikel 16 slår fast att ”familjen är den naturliga och grundläggande enheten i samhället och äger rätt till skydd från samhället och staten”. En vecka efter gripandet åtföljdes min man av två av Kriminalvårdens anställda

hela tiden hos oss till dagen då vår Melissa kom till världen. Hon var sjuk och fick stanna ett tiotal dagar på sjukhuset för intensivvård, men även hon saknar alla sina rättigheter.

Enligt Barnkonventionen:

- Varje barn har en inneboende rätt till livet och konventionsstaterna skall till det yttersta av sin förmåga säkerställa barnets överlevnad och utveckling.
- Alla barn har från födseln rätt till ett namn och rätt till ett medborgarskap.
- Alla barn ska ha tillgång till hälso- och sjukvård.
- Grundutbildning ska vara obligatorisk och kostnadsfritt tillgänglig för alla.
- Konventionsstaterna ska tillförsäkra varje barn inom deras jurisdiktion de rättigheter som anges i denna konvention, utan åtskillnad av något slag.

Vårt barn har inte givits någon av dessa rättigheter. Det går inte ens att påvisa hennes ankomst, eftersom de nödvändiga fyra sista siffrorna saknas.

Nu är jag gravid för andra gången och utsätts återigen för samma ovisshet. Kommer myndigheterna att på nytt pröva vår sak, finns det något hopp för våra barns framtid? De mänskliga rättigheterna är inte universella på riktigt förrän alla människor i alla länder erkänner och respekterar dem.★

IMÅI

Var står feminismen idag?

- diskussion över en kopp te

Uppbrända porrek-lambilar, kampanjer mot H&M, feministfestivaler och radiokala ”Ta natten tillbaka”–demonstrationer som slutar med batongslag. En tredje vågens feminism hade startat. 1999 kom boken Fittstim ut och helt plötsligt hände något: feminismen blev rumsren, i vissa fall rent av hipp och kom åter igen upp på dagordningen. Plötsligt var alla politiska partier, utom kristdemokraterna, feministiska. Under den senaste tiden har debatten om feminism återigen blossat upp inom etablissemanget. Det har diskuterats mansskatt, manliga initiativ mot ”kvinnovåld” och sedan Gudrun Schyman hoppade av vänsterpartiet och sitter kvar i riksdagen på ”feministiska mandat” har det spekulerats i skapandet av ett feministiskt parti. Hur resonerar feministiska aktivister i den utomparlamentariska vänstern om läget? Vilka fördelar och vilka risker finns det i att den offentliga debatten nu fokuserar på klassiska kvinno-rörelsefrågor som mäns våld mot kvinnor, mäns ansvar och feministisk organisering? Tre gräsrotsaktivister, med erfarenheter av frihetlig socialistisk kvinnokamp, träffades för att reflektera över strategier och organisering ur ett revolutionärt feministiskt perspektiv.

Etablissemanget blir feminister

PIPPI: När vi började vara aktiva feminister var det ganska fult i media att kalla sig feminist.

ANNIKA: Det hade fortfarande väldigt mycket den här 70-tals klangen... När boken Fittstim kom ut lyftes den fram av media som ett startskott av en tredje vågens feminism och de utomparlamentariska krafterna som verkat ”i det fördolda” osynliggjordes. I själva verket var det så att det redan fanns en tredje vågens feminism som Fittstim var en effekt och ett main stream-uttryck av.

PIPPI: Fortfarande idag kan det ju vara så att någon säger ”ja, jag är inte feminist, men jag tycker...”. Fast nu är det allt fler populära politiker och andra kändisar som säger att de är feminister och det var det ju inte då.

ANNIKA: Det finns ju en del feministiska frågor som under det senaste halvåret kommit upp mycket i ropet. Det pratas om att män ska beskattas för att finansiera effekterna av mäns våld mot kvinnor, mäns sexuella våld mot kvinnor har uppmärksammats och det har även talats om bildandet av ett feministparti. Att vara feminist har blivit en självklarhet, tidi-

gare titulerade alla partiledare sig feminister utom Alf Svensson.

PIPPI: Vissa av de här tendenserna kan ses som positiva på olika sätt, men det leder till att något som från början stod för något radikalt urvattnas. Ju fler som står för en väldigt biologisk kvinno-syn som säger sig vara feminister, desto mindre radikalt är det att kalla sig feminist.

ANNIKAS MAMMA: Att ordet feminist idag kan ha flera olika betydelser kan ju också vara något bra. Att inse att en okej feminist kan väldigt många vara, att det kan betyda många olika saker. Det gör att du måste förklara vad du menar när du säger att du är feminist vilket gör det mycket mer komplext och utmanande.

”Alla män kan gå med på feminism tills vi kommer till deras egen delaktighet i det.”

ANNIKA: Risken som finns när alla börjar kalla sig feminister är att ambitionen med att nå jämställdhet förväxlas med att vi redan ”är där”. När problemen kvarstår och vi inom kvinno-rörelsen måste fortsätta kalla oss feminister, då har det inte lika mycket genomslagskraft längre för nu är ju hela etablissemanget feminister.

PIPPI: Det är det som är problematiken. Det är där vi står och stampar idag. Ska vi aldrig kunna säga att vi är feminister och arbetar feministiskt, eller ska vi börja lyfta fram feminism, göra den radikal igen?

Feministiskt parti

ANNIKA: Jag är i grund och botten tveksam till partier och partiers syften och jag är kritisk till ett parti som stjälar uttrycksmedel som de ser hos gräsrotsrörelser och gör till sina egna.

PIPPI: Jag tycker att allt det här pratet om startandet av ett feministparti känns som ett sätt att göra feminismen till något ofarligt. Allt ska bli så självklart, normalt och jämställt. I och med att det dras upp till ett parti blir det liksom rumsrent. Då får vi prata om lika lön, kvinno-misshandel...

ANNIKA: Får vi verkligen det?

PIPPI: Vi får ju prata om det, men kanske inte göra någonting åt det.

ANNIKA: Det är det jag tycker är en av riskerna och problemen, alla kan vi ju skriva under på

att det är fel att kvinnor blir misshandlade, men när vi börjar prata om vilka orsakerna är och vem som bär ansvaret är vi inte eniga.

ANNIKAS MAMMA: Jag undrar om ett feministparti bara är ett hot för att få in vissa frågor i de mer etablerade partierna...

PIPPI: Ja, det känns inte som att de är ute efter att det ska bli någon djup förändring. Det känns mer som en ny lite häftig grej, som ny demokrati eller någonting.

ANNIKA: Jag är ändå tveksam till att gå ut och kritisera det för hårt. Då ligger jag hellre lågt och säger ”Visst, ni jobbar på det sättet, jag gör inte det”. Även om jag är kritisk till partism tycker jag att det är intressant med frågor om hur driver vi feminism i stort. Hur ska vi i stort få fram vårt arbete? En del feminister som bejublar idén med ett feministiskt parti ser det som en möjlighet att få upp frågan på en högre politisk nivå. Eftersom många aspekter av den feministiska kampen handlar mycket om gräsrotsarbete på ett lägre politiskt och inte så övergripande plan, hur kan ett utomparlamentariskt alternativ till ett parti se ut för att lyfta feminismen?

PIPPI: Jag tycker att det feministiska arbetet måste få delas upp i intresseområden, att nätverk och grupper bildas efter det man-niskor är intresserade av att jobba kring. Det känns som att det finns till exempel en massa kvinnojourer och andra grupper som jobbar gentemot kvinnojourer. Att där försöka ta tag i problematik från olika håll, fast tillsammans, skulle vara en bra utgångspunkt.

ANNIKA: Jag tänker att det handlar mycket om att organisera sig i enlighet med det samhälle vi vill uppnå. Vi ser inte det parlamentariska samhället som vårt mål och därför ser vi inte heller parlamentarismen som ett medel att nå dit. Som du säger, vi vill jobba direktdemokratiskt och decentraliserat och då vill vi att man-niskor ska kunna jobba direkt med de frågor som berör dem som de tycker är viktiga, och göra det i samverkan med varandra. Det finns ingen poäng med att det finns en högre nivå av politik då, då är det bättre att det ligger i en flat struktur (haha!) men att det finns olika samverkansformer däremellan.

Män &feminism

ANNIKA: När män pratar om feminism är det som att det får mycket mer genomslagskraft än när kvinnor pratar om det, för då är det inte lika provocerande längre. Böcker och artiklar som kommit ut om mäns ansvar och om mansrollen, som är skrivna av män som presenterar minst lika radikala analyser som Schyman förde fram i sitt talibantal, ändå är det inte lika provocerande. Att män också får större uppmärksamhet för att föra kvinnofrå-

gor har ju varit särskilt tydligt nu den senaste tiden. I Piteå gjorde några män en protestlista och började samla in pengar till en kvinnojour som var nedläggningshotad. De samlade in en och en halv miljon, tror jag att det var på en pisskvart, för att finansiera tjänster på kvinnojouren.

PIPPI: Och då får det mycket uppmärksamhet i media, alla hyllar männen hit och dit. Och det är bra att de gör det, men samtidigt blir jag sur närstans att frågor som kvinnor har jobbat med hur länge som helst, verksamheter som det hela tiden dras pengar ifrån inte uppmärksammas förrän några män kommer på att “oj, det finns det här problemet, det ska vi ta tag i “. Men vad bra att de ville ta tag i det då. Jag blir så upprörd över att det ska vara så. Det känns som att de initiativ som män tar ännu mer osynliggör de initiativ som redan finns hos kvinnor.

ANNIKA: Samtidigt som kvinno-rörelsen, nästan bara får uppmärksamhet när det finns problem och splittringar. Media lyfter fram när det är någon som sagt något riktigt galet. Som med mansskatten, att män ska beskattas kollektivt för att finansiera kostnaderna för mäns våld mot kvinnor. Då kan alla, man som kvinna, feminist som icke-feminist, förena sig i att det var ett galet förslag. Samtidigt när det är män som problematiserar och säger att de har en kollektiv skuld då är det enklare att ta det till sig. Då är det fint som körv. Så oerhört ädelt och storsint! Som Liza Marklund när hon i en artikel beskrev de här männen som sina nya idoler. Nu vet inte jag vilka ord Aftonbladet lagt i munnen på henne, men samtidigt; hur ofta hör vi en kvinna beskriva en annan kvinna som sin idol efter att ha tagit liknande initiativ? Vi förväntar oss såna initiativ från andra kvinnor, men blir förvånade när det kommer från män. Män som organiserar sig eller beblandar sig med problematiken kan ju inte göra det för att rentvå sig själva eller för att få det att se ut som att de är de goda männen som inte har skuld i patriarkatet.

PIPPI: Det tänkte jag också, men angående männen i Piteå. Jag läste att de vill organisera en liten grupp i varje bostadsområde där män ska finnas lättillgängliga för de kvinnor som kommer behöva hjälp.

ANNIKA: Jag tycker att det är bra att se att våld mot kvinnor inte är en kvinnofråga. Det är inte vi kvinnor som ska lösa det problemet, det är det ju inte. Samtidigt, här är det en tydlig polemik; kvinnor är offer för mäns våld och är det män som är förövare så jag tycker att män ska engagera sig och ta ställning. Samtidigt, hur mycket ska vi reproducera att mannen står för trygghet och säkerhet? Hur mycket är det ett ideal att eftersträva? För det mesta tycker jag också att män verkar ha problem med sin solidaritet. Istället för att bli upprörda över män som utsätter kvinnor för våldtäkter och misshandlar och gör övergrepp på barn så blir de upprörda över kvinnojourer som kräver inga män på dagis. De måste bli mer tydliga,

var har de sina lojaliteter? Har de det bland kvinnor som blir utsatta eller kritiserar, eller hos män som begår övergreppen? Få förstär att det finns ett kollektivt ansvar, vilket är världens känsligaste att prata om, den kollektiva skulden. Alla män kan gå med på feminism tills vi kommer till deras egen delaktighet i det.

PIPPI: Och där är det ju också svårt, jag vill inte bara hacka ner när det är någon som tar ett initiativ.

” I vår analys av våld mot kvinnor är det ju riktiga män i manligheten som slår.”

ANNIKA: Här handlar det väl främst om att kritisera själva reaktionen på initiativet än initiativet. Jag tycker att det är bra att de gör något men jag hoppas att de har en analys om sin egen delaktighet och inte ser sig som frikopplade goda män. Som i antivåldskampanjen - “Riktiga män slår inte”. I vår analys av våld mot kvinnor är det ju riktiga män i manligheten som slår. I det här systemet är våldet en yttersta konsekvens utav det. Riktiga män är just de som slår. Och jag hoppas att de män som jobbar med den här typen av frågor integrerar en könsmaktsanalys, har med sig sin könsroll och inte faller på den typen av argumentation.

ANNIKAS MAMMA: Som att det “riktiga” manlighetsidealet borde dumpas. Det är ju destruktivt...

ANNIKA: Att vara antisexist har ju fått mycket ”cred” av kvinnor och då återupprepas ett mönster igen. I vänsterkretsar är ju ”Jag är antisexist” en raggningsreplik i princip.

Alla de lärdomar vi gjorde på 90-talet; jag vet inte om de har följt med till den nya generationens aktivister. Där handlade det om att kvinnor jobbade utifrån behov av nödvändighet, behov av överlevnad, ett behov av identitet och därför är det en kamp som hela tiden lever vidare. Det handlar inte om att vi behöver få uppmärksamhet för det, tvärtom blir vi ju fan stenade och mördade för att vi står för det. Medan män jobbar med feminism utifrån a t t de

får status och ”cred” såväl bland oss som i hela samhället. Jag skulle vilja att det är en boll som är i rullning och hoppas att de fortsätter sparka på den bollen även om de står i en uppför-backe. För att de tycker det är viktigt. Inte bara så länge de får brudar eller får uppmärksamhet i media. Så visa mig om det här initiativet finns om fem år, kvinnojourerna har funnits i 30 år! Visa mig ett manligt initiativ som det här som har levt mer än en tvåårsperiod ifall ni vill ha min acceptans.

PIPPI: Där... om jag backar lite... så är det mest kvinnor som hörs jubla också. Både i ”rörelsen” och utanför när det är såna initiativ. Det borde ju också bero på

någonting.

ANNIKA: Som vad?

PIPPI: Det känns jävligt etablerat hur vi ska vara, det här med att kvinnor ska vara mans-solidariska; när män gör saker ska vi tycka att det är bra. Det känns hårt för män i ”rörelsen” att fortsätta ha en mansgrupp gentemot andra män, för då är det inte så bejublat.

ANNIKA: Det är ju då de riskerar att gå på grejen att göra något fräckt av det, “vi är varken mesar eller bögar”. En riktig man slår inte, de retoriska greppen tas till för att visa att det ändå är något tufft med det.

ANNIKAS MAMMA: Vi inom den utomparlamentariska feminismen, iallafall vi som pratar här, har som mål att ta bort etiketten man och kvinna. Vi vill beskriva oss som människor. Det känner jag är den största grejen med männen som organiserar sig, de gör det i begreppet män. Vad är det som ifrågasätts då egentligen? Det skulle kännas skönt om de gick ut och sa att “det är en fruktansvärd samhällsstruktur vi har.” För idag saknas det en strukturanalys från männens sida. Det finns ingen kritik mot patriarkatet, inga ifrågasatta strukturer som gör det möjligt för en sådan kritik att finnas. Utan analys känns det som att jag skiter i den som står och demonstrerar.★

Levande minnen

- i fängelse kippar man efter livet som en fisk på land

Hemma i Sverige, där jag nu levt i 25 år, känner jag ständigt att jag borde skriva och berätta om vad som hände mig i fängelset. Om de fyra åren av min ungdom, hur det kom sig. Det ständiga kravet på att jag borde och måste analysera och förklara den tid som är upphovet till mina brister idag, när jag kvävs av astma och av oförmåga att berätta för andra vad som har hänt.

DET ÄR FÖRST UNDER RESORNA till Palestina som jag möter en atmosfär där det överhuvudtaget är möjligt för mig att börja formulera mina minnen och upplevelser och försiktigt pranta ner dem. Språket har sin grogrund i vad människor behöver uttrycka; hur många ord finns det för tortyrens olika känslonivåer eller instängdhetens ordlösa vakuumkänsla?

I fängelse kippar man efter livet som en fisk på land. I Palestina är bristen det som måste formuleras och hanteras och levas och berättas om, dag efter dag och sorgligt nog år efter år, det är dryga 35 år nu som landet har ockuperats. Mer och mer får makten övertaget, krymper livsrummet: marken, vattnet, luften, mobilnäten, arbetsmöjligheterna, möjligheterna att tänka en fri tanke, hoppets rum. Längtans rum blir absurt och extremt.

På besök i Palestina

Jag kommer ihåg mitt första besök i Palestina. Vi som hade utländska pass hyrde en bil och åkte mellan Betlehem, Ramallah och Jerusalem. Vår värd Fatin kunde inte lämna Ramallah. Hennes identitetshandlingar gjorde det omöjligt för henne att åka in till Jerusalem, det krävs speciella visum för palestinier att komma in i staden. Hon åkte med ändå, hon satt inklämd mellan oss och vi försökte dölja henne så mycket vi kunde. Vi var nervösa varje gång vi skulle passera en kontroll och soldaterna bad att få se på våra papper, Fatin riskerade fängelse eller böter om hon upptäcktes.

Fatin hade läst flera år i USA och Kanada och talade flytande engelska. Hon arbetade med kvinnofrågor och var konsult åt den Palestinska förhandlingsdelegationen. När vi gick omkring i Ramallah hälsade alla på henne.

”Du måste vara mycket populär”, skämtade vi.

”Ja, det är en liten stad, dessutom är jag särskilt känd eftersom jag är den första kvinnan här som bor i ett eget hus med mina föräldrars samtycke. De var skeptiska först”, sade hon,” men sedan förstod de att jag ville leva själv, jag har så långa arbetsdagar, behövde känna att jag var fri från familjen. Men det är mycket ovanligt här, trots att vi palestinier är sekulariserade och Ramallah är väldigt kosmopolitiskt finns det starka traditioner.”

Vi hälsade på Fatins föräldrar, hennes mor Esther var bara några få år äldre än mig. Vi upptäckte att vi hade suttit i fängelse nästan samtidigt, men på två olika kontinenter. Lustigt detta, att fängelserna håller på att bli en minsta gemensamma nämnare. Tidigare kunde man fråga ”I vilken skola har du gått?” Eller ”Var bodde du som barn?” Men nu säger vi ”Du ser bekant ut, träffades vi i fängelset?” Esther berättade att Fatins äldre bror blev misshandlad i samma cell där hon hade suttit som fånge, 25 år tidigare.

I fängelset

Jag kräks hela tiden, hela min kropp är tagen i besittning av denna permanenta verksamhet, att spy. Jag spyr upp allt, det ljumma kaffet med mjölk som två soldater kommer bärande med på morgonen i stora aluminiumkastruller, jag spyr upp den fettdrypande gröten som vi får till lunch, jag spyr upp soppan som vi får på kvällen. Jag spyr upp frukterna som jag får av mina oroade medfångar. Det är synd, äpplen, päron och apelsiner är dyrbara och eftertraktade. Våra släktingar har burit dem i tunga kassar de två kilometer som skiljer fängelset från landsvägen. Vi fångar bestämde oss ganska snart för att lägga ihop och dela på våra familjers gåvor. Några av oss var lyckliga nog att ha släktingar och vänner som kunde köpa färsk frukt, syltburkar, socker, cigaretter och vitaminer, men många hade ingen. Hela familjer satt i fängelse. De skulle inte ha fått någonting, det fanns ingen där ute som kunde göra den långa pilgrimsfärden mellan olika fängelser med frukt och kex, det som militärernas strikta kontroll tilläts att passera.

Vi hade problem med tårtor och bakelser, ibland ville en släkting överraska någon på födelsedagen och baka en särskild kaka, barndomens älsklingskakor, sockerkakor dränkta i kolasås och grädde, madeleinekakor för vårt arbete med att minnas andra, lyckligare tider. Men hur delar man en sockerkaka mellan sextio personer? Många vägrade blankt att dela med sig av dessa kakor, nej, det här var farmors speciella recept, tio ägg, kanel och mandel, honung och nejlika. Den kunde inte delas. Men efter ett tag gav de flesta upp; var skulle glädjen finnas om den inte delades med andra? Efter två år av gemensamt liv och gemen-

samma stunder var det nästan ingen som vägrade att dela något. Varje födelsedag i fängelset fick födelsedagsbarnet frukt och en stor del av en kaka. Min moster blev förvånad när jag bad henne att baka en tårta för sextio personer. Jag ville dela min mosters tårta med alla. Den dagen fick alla en rejäl portion.

Förflyttning till sjukhus

Men det var kanske sista gången som jag fick behålla något i magen, den mesta tiden tillbringades kräkandes, ändlösa kräkningar som fick halsens små blodåror att brista och min kropp att skaka. Till slut var det min advokat som krävde en läkarundersökning. Alla var oroliga, min morbror översten hälsade på mig med uniformen på, mina fängelsevakter fick göra honnör och under pinsam tystnad blev han ledd till plastfönstret som skiljde mig från honom. Med hjälp av telefonen som tillät oss att tala med varandra – aldrig röra, aldrig beröra – berättade han för mig att han hade krävt att jag skulle tas in på militärsjukhuset för att undersökas. Det var märkligt, jag hade själv besökt honom på det sjukhuset, jag hade hälsat på mina kusiner med brutna ben och gipsade armar, nu var det min tur att vara intagen där. Skillnaden var att den sal där vi politiska fångar befann oss var helt avskild från det övriga sjukhuset. Vi var placerade i två olika avdelningar, åtta sängar för män och åtta sängar för kvinnor, bara en gardin skiljde oss åt. Beväpnade soldater patrullerade inne i salen bland sängarna. Vi fick inte lov att tala med varandra, eftersom vi kom från olika fängelser och kaserner var militärerna rädda för att vi skulle avslöja saker för varandra. Jag undersöktes grundligt men ingen allvarlig sjukdom kunde konstateras. Hur som helst satte de mig på dropp, jag var undernärld efter så många månader av kräkningar. De hade gjort ett ryggmärgsprov på mig för att utesluta meningit. Ingen bedövning fanns att tillgå.

På sjukhus

I salen var alla sängar upptagna. Jag kände några av dem som fanns där. María Elena var där, hon var en legend, en begåvad medicinstudent som redan var klar med sina studier. Hon hade blivit så svårt torterad att hon inte kunde röra sig, hon hade legat i den salen, svårt förlamad, nästan två år.

Vid sidan av henne låg Myriam, också hon en legend. Hon var arkitekt och hade rymt från fängelset för några år sedan, när landet fortfarande var en demokrati och ingen kunde ana att militärstyret skulle förändra Uruguays historia för alltid. Hon hade levt underjordiskt i nästan ett år, med falska papper, peruk, en ny identitet, men sedan hade hon fångslats igen. Den

här gången skulle de hämnas på henne, hon blev slagen med elektriska kablar och piskor. Nu var hon nästan förlamad men höll på att lära sig att gå igen, hon nästan kröp fram medan hon höll sig i sängarnas ben, men hon skulle gå på nytt. Cristina var också där, hennes man hade dödats när de skulle fångslas, hon hade fått en kula i buken och pendlade mellan militärsjukhuset och en kasern där hon var ensam fånge – i permanent isolering. Vi använde teckenspråk och när vakterna avlöste varandra passade vi på att tala om vilka vi var och hur läget var på de olika ställena. Vi var nyfikna på våra manliga kamrater men inga kontakter tilläts.

Nyårsafton 1974

Jag kräcktes och droppen sattes in för att undvika att jag skulle förlora alldeles för mycket vätska. Klockan åtta på kvällen bestämde sig sjuksköterskorna för att gå hem, det var den 31 december 1974 och alla ville hem för att fira det nya året med sina familjer. Soldaterna hade börjat dricka, vi hörde deras högljudda rop. En droppflaska som byttes var åttonde timma var fäst vid mig, men nu fanns det ingen sjuksköterska som kunde ta hand om det. Men María Elena hade ett förslag, hon kunde dirigera Myriam, som kunde komma fram till min säng och byta droppflaskan. Klockan nio på kvällen såg jag att flaskan nästan var tom och signalerade detta till María Elena. Hon förklarade för Myriam, som sov granne med henne, hur hon skulle göra för att utföra den ganska enkla proceduren. Myriam började hasa framåt, långsamt, krypande, genom att stödja sig på sängar och stolar, hela tiden med ett öga på gardinen som dolde oss från de berusade soldaternas blickar. Det tog nästan en halvtimme för henne att komma fram, María Elena lugnade mig, för jag hade panik och grät, och dirigerade Myriam, som hade beslutat sig för att hon skulle komma fram, till vilket pris som helst. Så kom hon äntligen fram till min säng och med hjälp av medicinstudentens hänvisningar lyckades hon byta flaskan med dropp utan att falla ihop. Det tog nästan lika lång tid för henne att krypa tillbaka. Vi hörde soldaterna, de ropade, nu var klockan tolv, det nya året hade infunnit sig och soldaterna trakasserade våra manliga medfångar, de sköt från fönstren och kulor ven över våra huvuden, och vi kunde sova först när nya och nyktra vakter avlöste dem, tidigt nästa morgon.

Fri kärlek?

Enriqueta och Blanca bodde tillsammans sedan ett tjugotal år. I det provinsiella Uruguay var det inte märkvärdigt att två ogifta kvinnor bodde tillsammans, de är som systrar, sade folk, de stöder varandra

och hyran är lättare att dela mellan två. De fångslades tillsammans, de hade lånat sitt hus åt några förrymda fångar och de hade avslöjats av någon nitisk granne. De hamnade i samma cell och fortsatte att leva som två som bor ihop, de delade på allt, det var mamman till en av dem som kom på besök och tog hem deras tvätt och skötte om deras hus.

En morgon uppstod ett tumult och en av deras cellkamrater sökte upp vakterna. Hon var dotter till en general och kände de flesta av de unga officerare som vaknade oss. Hon skrek och var mycket upprörd, bad att få träffa fängelsedirektören genast. Eftersom hon var känd och hade vänskapsband med flera officerare dröjde det inte länge tills hon fick gå ut och träffa fängelseledningen. Hon klagade på Blanca och Enriquetas beteende, hon hade sett dem kyssas som två älskare, hon kunde inte dela cell med sådana perverterade människor. Översten som ledde fängelset kallade en av Tupamaros historiska ledare till ett samtal. Han var orolig, hur kunde detta lösas? Fanns det någon sanning i vad denna unga fånge sett eller var det bara ett misstag?

Jessie, som var en av Tupamaros historiska ledare, tog en promenad först med Enriqueta och senare med Blanca. Hon frågade om det stämde att de var älskanden. Enriqueta, som var en känd arkitekt, försökte förklara för henne att de hade levt med varandra sedan många år och att de hade engagerats i gerillan utan att tänka att deras sexuella läggning skulle innebära någon skillnad mellan dem och de andra. Sedan var det Blancas tur att samtala med Jessie. Blanca grät, hon var sjuksköterska och det var mest hon som hade känt att de borde öppna deras hus åt människor som behövde skydd. Hon hade aldrig drömt att hennes liv skulle vara ifrågasatt både av militärerna och av kamraterna. De fick lova avhållsamhet och kvinnan som avslöjade dem blev förflyttad till en annan avdelning.

För mig blev det tydligt att högern och vänstern delade samma rädsla och samma intolerans mot all sexualitet som inte hör till normen. Och allt som vi hade drömt om den fria kärleken då? Innebar detta att den fria kärleken bara var en möjlighet mellan en man och en kvinna som inte ville gifta sig? Fanns det inte i den fria kärlekens tolerans ett val, som inte var vad biologin och fortplantningen krävde?★

Aná Valdés

Detta är ett samlat utdrag ur en bok som håller på att skrivas. Håll utkik efter mer information i kommande nummer.

Terrorister - en film om de dömda

- ett nödvändigt komplement till en ensidig debatt

BÄTTRE SENT ÄN ALDRIG, heter det ibland. För filmen vi skriver om kom 2003 och handlar om händelser som utspelades 2001, men “Terrorister- en film om de dömda” är fortfarande aktuell. Trenden att politiska aktioner döms hårdare har hållt i sig och i det klimatet blir filmen inte inaktuell. Då tänker vi både på dem som dömts efter EU-toppmötet och de som blev gripna vid G8-mötet i Genua samma år. Den är även aktuell med tanke på utformningen av åtal och innehåll i rättegångar för husockupanter i Malmö. Efter att ha sett filmen ville vi veta vad som egentligen drev två filmare från två olika generationer att göra en film om några av de som dömdes efter EU-toppmötet i Göteborg 2001. Därför tog vi kontakt med en av regissörerna, Lukas Moodysson för att få svar på våra frågor.

Skaparna

“Terrorister” hade premiär sommaren 2003 och fick ett mottagande som hette duga av kritikerkåren. Många av de borgerliga tidningarna fortsatte hetsa och ifrågasatte starkt rätten att låta sådana “subjektiva” bedömningar som de påstod fanns i filmen få uttalas helt utan motstånd. Citat som går att stöta på i tidningarna är bland annat att filmen “hyllar kollektivistiska våldslösningar på sociala problem” (Vujer Filmtidning).

Filmarna bakom “Terrorister”, Stefan Jarl och Lukas Moodysson, har helt olika bakgrund. Jarl var med om att starta upp Folkets Bio på 70-talet och står bakom produktioner som Mods-triologin. Moodysson har gett oss filmer som “Fucking Åmål”, “Lilja 4-ever” och “Ett hål i mitt hjärta”. Efter toppmötet skrev de en debattartikel tillsammans om hur represivt rättsväsendet uppträdde i domarna för aktivister och om hur oproportionerligt långa straffen var i förhållande till brotten. Efter det uppkom idén till att göra en film. Deras nyfikenhet drev dem till att kontakta människor som fått fängelsestraff efter Eu-toppmötet i Göteborg, så att de själva skulle få berätta om varför de deltagit. Syftet var enligt Moodysson att visa en annan bild av verkligheten och att ge en röst åt de dömda aktivisterna. De båda filmarnas ingång var lite olika; Jarl var mer intresserad av de repressiva långa fängelsestraffen medan Moodysson intresserade sig för hur de olika perso-

nerna som demonstrerat såg på världen, vad de tyckte, tänkte och ville.

Repressionen

I ljust av Jarls och Moodyssons motive-ring till att ge de dömda en röst utan att döma dem, som borgerlig media gjorde, tycker vi att filmen är bra och intressant. Framförallt är den ett bra inlägg i den debatt som rådde.

”Jag tycker inte att det mest upprörande är att enskilda individer behandlades illa av rättssystemet, det var bara logiskt. Den som blev förvånad över det är nog ganska naiv,” säger Lukas Moodysson. ”Om man kämpar mot ett repressivt samhällssystem så är det ganska självklart att samhället kommer att använda all sin repressiva kraft för att motarbeta en.”

Många som demonstrerade i Göteborg hade säkerligen inte någon naiv tilltro till rättssystemet, men den repression som drabbade aktivister var ändå långt ifrån hur det sett ut på toppmöten i Europa innan dess. Till exempel var polisen i Prag brutal under IMF-mötet 2000, men inte på långa vägar blev lika många människor kollektivt arresterade eller åtalade med så långa straff som i Sverige.

Ett komplement i debatten

När vi såg filmen började vi fundera över omständigheterna den blev till under. Den extrema mediahets som uppstod innan, under och efter EU-toppmötet, innebar att folk som blev gripna och åtalade redan var dömda på förhand. Polisen satte tonen när de massgrip människor i Malmö under ekofinmötet den 21 april. Ingen ville lyssna på motdemonstranternas motiv eller se det politiska arbete som låg bakom hela det alternativa arrangemanget till EUs toppmöte och motdemonstrationerna som hölls. Från högerhåll kallades demonstranter terrorister, från vänsterkanten duggade den negativa kritiken lika tätt. Svarta blocket blev syndablock och partier och organisationer tog avstånd från våld och kravaller på löpande band istället för att sätta sig in i vad som egentligen hände. Att i det ljust göra en film där människor bara får sitta framför en kamera och prata, prata och prata utan att bli avbrutna blir ingen extrem partsin-laga: det blir ett nödvändigt komplement i en debatt som på många sätt var ensidig. I filmen möter vi nio personer, två tjejer

och sju killar som efter toppmötet fått fängelsestraff till följd av sitt agerande i Göteborg. Dessutom möter vi även mam-mor till några demonstranter. De dömda ges olika tid att berätta sin historia, en del historier liknar varandra, andra inte. En del frågor är gemensamma för alla: Vad gjorde du i Göteborg? Vad dömdes du för? Hur långt straff fick du?

Rättvis bild av verkligheten?

Att något är bra och intressant betyder inte att det inte finns någon kritik att framföra mot det. När vi såg filmen var det första som vi reagerade på bristen på kvinnor. De kvinnor som medverkade hade mycket mindre tid till att uttrycka sina åsikter och tankar än de medverkande männen. Det är rätt naturligt att folk pratar om olika saker olika lång tid, men skillnaderna vi såg verkade inte bara vara en slump. I vår kontakt med Moodysson säger han att de kontaktade ungefär lika många killar som tjejer, bland dem som var tveksamma var det i slutändan många som tackade nej av personliga skäl.

”Filmen ger nog en ganska rättvis bild av verkligheten. Det är ju betydligt fler killar, till exempel, än tjejer som blivit dömda. Jag tycker att det är synd att killarna är överrepresenterade men jag tycker att det i första hand inte är ett problem för vår film. I första hand är det ett problem för den rörelse som filmen skildrar (eller de rörelser, jag uppfattar det inte som en enda enhetlig utan flera delvis parallella). Jag tycker det är bra att den inte är helt 100 procent genomtänkt, den är spontan och arg. Alla vi intervjuade är med i filmen, vi plockade inte bort någon för att den inte passade in,” avslutar han.

Moodysson medger att han själv efteråt reagerat på hur personerna i filmen framställdes. ”Fast jag tycker inte att ordet “framställdes” är rätt”, säger han. ”Vi försökte föra ett samtal. Det var absolut inte så att vi liksom valde att låta vissa personer ,exempelvis killarna, prata mer om ideologi och sånt, medan andra personer ,exempelvis tjejerna, fick mer personliga frågor. Men jo, jag reagerar lite grann på hur de olika personerna framstår. Jag tycker helt ärligt att de man träffar i filmen framstår ungefär så som de framstår om man träffar dem i verkligheten. Vi har inte suttit och gullat med tjejerna medan vi citerat Chomsky med killarna. Jag tycker också att det är en väldig skillnad mellan killar-

na i filmen. En sak som jag blir sur på är att vi någonstans fick kritik för att tjejerna i filmen ler och skrattar medan killarna är allvarliga och seriösa. Vad är det för fel på att ha lite humor? Vad är det Emma Goldman säger: om man inte kan dansa till det så är det inte min revolution, va? Och om man inte kan skratta så är det inte min revolution. Jag tycker att ett problem inom den autonoma vänstern eller vad fan man nu ska kalla den är en viss humorlöshet som dyker upp ganska ofta. Jag är glad att vi träffade någon som var glad. Skit samma om det var en tjej eller kille. Ett av mina favoritpartier i filmen är beskrivningen av nationella insatsstyrkan som är stolta över sina fräcka uniformer. Det är både roligt och en väldigt bra beskrivning av vårt samhälle.”

Tjejerna ges minst tid

Vi pratade med två av kvinnorna som intervjuas i filmen. En av dem var först tveksam till att delta i filmen, av anledningen att hon inte kände att det var rätt forum att prata och diskutera på. Hon tycker att hon gavs tid att utveckla sina politiska teorier, även om hon i efterhand önskar att hon sagt mer än vad hon gjorde. Hon har inte sett den färdiga versionen av filmen, utan bara den “oklippta”, som hon tyckte var bra. Framförallt tyckte hon att det var jättebra att det över huvudtaget gjordes en film om dem, men menar samtidigt att det är svårt att vara objektiv. Dels när du ser dig själv på tv, men också för att du känner alla som är med. En av de andra kvinnliga medverkande hade känslan av att mycket i filmen redan var klart när filmarna vände sig till henne och att hennes intervju mest skulle vara utfyllnad.

Båda de tjejer som medverkade hade sju taltillfällen var i filmen, de pratade sammanlagt mellan tre till fyra och en halv minut var. Killarna som deltar fram-

träder också olika mycket, utspritt mellan fyra till nitton olika gånger. Om vi delar deras gemensamma taltid blir genomsnittet ändå mycket högre än för någon enskild tjej, från som minst fyra minuter till en kvarts taltid. Och de siffrorna talar enligt oss ett tydligt språk. Även om det är som Moodysson säger, att han tycker bättre om partierna med skrattande tjejer som drar skämt om insatsstyrkans fräcka uniformer, varför är det då inte fler sådana scener? Och varför är det alltid just tjejer som framställs på det sättet?

Föräldrafilm

Filmens slutar med att en av de intervjuade lämnas av utanför den anstalt där han ska avtjäna sitt straff. Med ryggen mot kameran ser vi honom försvinna. Eftertexterna rullar på och vi begrundar vad vi sett. Ett försvar för aktivismen? En radikal kravallrulle? Ett kritiskt granskande av det svenska rättssystemet? Nej, inget av det ovanstående, egentligen. Men en liten del av varje, kanske. Både att aktivister har vågat sig ut ur garderoben och prata och att två filmare har satt sig ner och lyssnat känns bra. Att de båda filmarna inte utvecklat diskussionerna eller själva ifrågasatt varför olika personer har diskuterat som de gjort är beklagligt. Ur synpunkten att det är politiskt aktiva människor från den utomparlamentariska miljön som deltar kan vi tycka att filmen framstår som slätstruken och full med grundläggande diskussioner. Men ur synpunkten att Jarl sagt att “Terrorister” är en föräldrafilm, till för alla föräldrar som hade barn som deltog under EU-toppmötet, blir resultatet ett annat. Jarl var nyfiken på vad som drev de unga, och om vi ser det som filmens utgångspunkt, att det är en film för alla, behåller den sitt värde.★

Itchy & Scratchy

Skyddad identitet

Är du en utsatt person, eller bara gillar att synas i de rätta sammanhangen? Då kanske detta vore något för dig.

Jag tänkte i den här artikeln ta upp lite rent praktiska saker kring hur du skyddar dig från att bli hittad av nazister och andra svin som kan stötas på i ens liv som politiskt aktiv, och vilka olika skyddsmekanismer som samhället har att erbjuda en och hur de funkar. Eftersom de flesta av oss vet hur lätt det är att få ut folks personnummer och adress på skattemyndigheten så borde vi lära oss av detta, för det är lika lätt för nazister att hitta oss. Så var alltid på den säkra sida och använd kondom...oj ursäkta, skydd menade jag.

Skyddad identitet/spärrmarkeringar

Spärrmarkeringar är det samma som skyddade personuppgifter. För att bli spärrmarkerad måste det finnas en hotbild mot dig som måste styrkas genom en polisanmälan, en dom eller uppgifter från socialtjänsten. Om det inte finns en hotbild just nu kan du fixa en genom att få folk att skicka hotbrev till dig eller liknande så att det ser ut som om du är hotad, be dem bara att vara försiktiga med fingeravtryck och liknade, ja ni vet alla hur det funkar med säkerheten kring sånt.

En spärrmarkering i folkbokförningsregistret är en av skattemyndighetens skyddsåtgärder. Skyddet innebär att den utsatta personens personuppgifter spärras och endast lämnas ut av skattemyndigheten efter särskild prövning. Om någon söker på ditt namn på skattemyndigheten så står det bara skyddade uppgifter. Spärrmarkeringen ansöker du hos skattemyndigheten och ges normalt för ett år i taget. Det är bra att söka detta i samband med flyttning till ny adress. Observera att ansökan om spärrmarkering bör göras innan du anmäler flyttning för att skydda den nya adressen. För att spärrmarkering skall kunna

utgöra ett effektivt skydd måste normalt även samboende familjemedlemmar skyddas. När du är spärrmarkerad är det viktigt att du inte går med i föreningar och bokklubbar eller liknande eller beställer saker över Internet. Ditt namn och din nya adress kan då hamna i företagsregister och kan lättare bli sparat.

”Till en början kan jag ju ta upp att det är lätt att skaffa sig skyddat nummer till telefonen, det är bara att ringa ens telefonbolag och säga att du vill ha skyddat nummer, det brukar inte kosta något.”

Kvarskrivning

Ett annat skydd är folkbokföringssekretess, så kallad kvarskrivning, som innebär att personen i samband med flytt till hemlig ort begär att få fortsätta vara folkbokförd på den gamla orten. På så sätt blir all information som lämnas från skattemyndigheten missvisande och personen svårare att spåra. Om personer söker på ditt namn står endast din adress till ditt gamla skattekontor. Kvarskrivning kan du få om det anses att du inte är tillräckligt skyddad av andra åtgärder till exempel spärrmarkeringar eller besöksförbud. För att kvarskrivningen ska ge avsedd effekt måste motsvarande gälla för de familjemedlemmar som flyttar med den utsatta personen. Kvarskrivning och skyddad identitet i kombination är att rekommendera om hot föreligger. Ansökan om folkbokföringssekretess görs hos det lokala skattekontoret och ges normalt för ett år i taget. När det inte finns skäl för kvarskrivning längre så ska den upphöra. Att vara folkbokförd i “fel” kommun kan innebära en del praktiska svårigheter för oss som är förföljda. Ska du till exempel studera, ansöka om bostadsbidrag med mera krävs många förklaringar samt ett stort tålamod.

Fingerad identitet

Det mest slagkraftiga skydd samhället har att erbjuda är en ny identitet. Det är mycket svårt att få denna skyddsåtgärd beviljad som innebär att du får ett påhittat namn med tillhörande påhittat personnummer. Du får en

helt ny identitet med allt som hör där till: nya betyg, ny bakgrund och ditt gamla jag försvinner helt och hållet, i alla fall på pappret. Endast när hotbilden är extrem tillåter samhället att kvinnan/mannen gömmer sig bakom en ny identitet, en förutsättning är också att kvarskrivningsskyddet inte har fungerat, till exempel att boendeadressen flera gånger blivit röjd. Om du är under 18 år måste socialtjänsten ansöka om skyddad identitet åt dig. Då krävs det att du vårdas eller är omhändertagen.

För att få fingerade personuppgifter måste den förföljde kontakta polisen. Rikspolisstyrelsen ansöker sedan hos tingsrätten som slutligen avgör om skälen för identitetsbyte är tillräckliga. Att byta identitet är ett mycket stort steg och innebär många tunga saker, du måste bryta kontakten med alla dina vänner, familj och bekanta, alla du någonsin träffat och bygga upp ett helt nytt liv från början igen. Det är en mycket svår process att byta identitet och det beviljas bara cirka tio identitetsbyten per år i Sverige. Men oftast räcker det med att byta namn och personuppgifter för att skydda sig om hotet är riktigt stort.

Många tjej- och kvinnojourer har bra kontakt med jurister och myndigheter och har bra insikt i hur du kan skydda dig som tjej/kvinna, så vänd dig till din närmaste kvinnojour om du känner dig hotad, så kan de hjälpa dig. Du kan hitta mer på deras hemsida som är www.roks.se

Det var väl lite av det som jag hoppas folk kan ha användning för och hoppas ni har fått ut något vettigt av denna text. peace ★

A/E cesar

Brevvän sökes

Ett brev poststämplat i Ryssland damp nyligen ner i Brandredaktionens brevlåda. Brevet var skrivet på svenska av en av Brands läsare. Så här stod det:

Jag heter Eugene, bor i Krasnodar, Ryssland och söker brevvänner i Sverige.Eftersom jag inte har någon tillgång till internet kan jag bara brevväxla på det gamla vanliga viset. Jag är 32 år, föredetta politisk fånge och jobbar just nu som frilanskorrespondent för Radio Free Europe/Radio Liberty. Mina intressen är hårdrock/heavy metal, kortvågsradio, mänskliga rättigheter, olika kulturer, stryketräning och främmande språk.

Skriv till:

Eugene NovozhiLov
uL. Ignatova 51, kv. 106
350061 Krasnodar
Ryssland

Om straff för terroristbrott

Introduktion till lag (2003:148)

Den första juli 2003 trädde lag (2003:148) om straff för terroristbrott i kraft i Sverige. Lagen kom till för att anpassa den svenska lagstiftningen efter rambeslutet för bekämpning av terrorism som EU antog 13 juni 2002. Syftet var att skapa ett gemensamt rättsområde inom EU som underlättar det internationella polisiära och rättsliga samarbetet för att förebygga och bekämpa terroristbrottslighet. Enligt rambeslutet är terrorism ett av de allvarligaste brotten mot de allmängiltiga värdena mänsklig värdighet, frihet, jämlikhet och solidaritet, respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och principerna om demokrati och om rättsstaten som den Europeiska Unionen grundar sig på. Terrorism fördöms också som ett hot mot demokratin, mot det fria utövandet av de mänskliga rättigheterna och mot den ekonomiska och sociala utvecklingen.

Två krav på terroristbrott

De gärningar som utgör terroristbrott, enligt rambeslutets artikel 1, är mord, människorov, mordbrand, kapning av kollektiva transportmedel, sabotage, olaga hot med mera, som redan var straffbart i Sverige, men för att kunna dömas för just terroristbrott vid dessa gärningar måste två specifika rekvisit (krav) vara uppfyllda. Det var för att ge dessa krav tillräckligt lagligt stöd och kunna döma hårdare straff för dessa brott, som regeringen tyckte att det var nödvändigt att införa en särskild straffbestämmelse i svensk lag om ansvar för terroristbrott. De två krav som måste vara uppfyllda för att kunna dömas för terroristbrott är att dels måste handlingen genom sin art eller sitt sammanhang ”allvarligt kunna skada ett land eller en mellanstatlig organisation” och dels att avsikten med gärningen är att ”injaga allvarlig fruktan hos en befolkning eller en befolkningsgrupp eller otillbörligen tvinga offentliga organ eller en mellanstatlig organisation att vidta eller att avstå från att vidta en åtgärd eller allvarligt destabilisera eller förstöra grundläggande politiska, konstitutionella, ekonomiska eller sociala strukturer i en stat eller i en mellanstatlig organisation.”

Straffet för terroristbrott är fängelse på viss tid, lägst fyra år och högst tio år, eller på livstid. Bedöms brottet som mindre grovt är straffet fängelse, lägst två år och högst sex år. Straffet kan bli högre om lagstöd för ett högre straff för gärningen finns i brottsbalken. Om en person skulle göra sig skyldig till brotten, eller försök till brotten; stöld, grov stöld, rån, grovt rån, olaga tvång/utpressning, urkundsförfalskning eller grovurkundsförfalskning med avsikt att främja terroristbrott kan hon/han dömas, enligt Lag om straff för terroristbrott, till ett strängare straff än normalt.

Terroristgrupper

Artikel 2 i EU:s rambeslut tar upp brott som begås av en terroristgrupp. Den sortens brottslighet anser de vara särskilt farlig och bör därför bestraffas med mycket stränga påföljder. För att en grupp ska klassas som en terroristgrupp ska den vara ”en strukturerad grupp, inrättad för en viss tid, bestående av mer än två personer, som handlar i samförstånd för att begå terroristbrott”, det vill säga sådana brott som avses i artikel 1. Med strukturerad grupp ”avses en grupp som inte tillkommit slumpartat i det omedelbara syftet att begå ett brott och som inte nödvändigtvis har formellt fastställda roller för medlemmarna, kontinuitet i sammansättningen eller en noggrant utarbetad struktur.”

Med andra ord för att du ska kunna dömas för att ingå i en terroristgrupp måste kravet att du har ett direkt uppsåt att begå ett terroristbrott uppfyllas samt att gruppen måste ha funnits en viss tid och ha ett visst mått av organisation. Därför kan inte artikel 2 användas mot en grupp som av stundens ingivelse och utan närmare planering bestämmer sig för att utföra ett terroristbrott, allt i enlighet med regeringens proposition 2002/03:38. Enligt artikel 5.3 ska maximistraftet för att leda en terroristgrupp vara fängelse i minst 15 år och maximistraftet för att delta i en terroristgrupp vara på minst åtta år. Dessa bestämmelser uppfylls mer än väl av svensklagstiftning där många av de gärningar som finns uppräknade i artikel 1 kan ge upp till livstid och därför ansågs det räcka med bestämmelserna i brottsbalken om medverkan, försök, förberedelse och stämpling samt underlåtenhet att avslöja brott.

Begränsningar

Både EU:s rambeslut och regeringens proposition, som ligger till grund för lagen om straff för terroristbrott, betonar att inget i dessa texter ska ”tolkas som att syftet vore att begränsa eller hindra de grundläggande rättigheterna eller friheterna, till exempel strejkrätt, mötesfrihet, föreningsfrihet eller yttrandefrihet”. Frågan är vems grundläggande rättigheter och friheter som inte begränsas av lagen? Våra kommer definitivt att inskränkas. I propostionen står det att rambeslutet ”endast är tillämpligt på handlingar som utgör ett hot mot ett demokratiskt samhälle”. (Efter EU toppmötet i Göteborg 2001 sa Göran att det som hade hänt där var en attack mot demokratin.) Vad vi ska tolka rambeslutet och lagen om inte som ett försök att tysta oss som inte ställer upp på deras tolkning av demokrati.★

DEN 10 JANUARI 1905 dog den franska revolutionären Louise Michel, även känd som “Den röda jungfrun”. I Brand nummer två samma år gjorde den franske författaren Lucien Descaves ett personporträtt av henne, han la inte tonvikten på hennes politiska gärningar utan på hennes godhet.

Det är kanske inte så förvånande men ändå ledsamt att se hur en kvinna med stort politiskt förflutet och som så tidigt började protestera mot männens förtryck av kvinnor, reduceras i sekelskiftets Brand till att endast vara just en stereotyp god kvinna. “Men i grunden överdref hon sin förmåga att hata; hon trodde sig endast om att kunna det. Hon kunde icke hata, hon kunde icke annat än älska. Hon var skapad för att uppoffa sig.” Det är en skam att se hur kvinnor fortfarande skildras på liknande sätt i media. Att deras känsloliv och kroppar får mer fokus än deras faktiska gärningar. Det vill vi i Brand ändra på, Louise Michel är värd upprättelse.

Under kriget 1870-71 organiserade hon volontärer att försvara Frankrike mot preussiska armén, för det fängslades hon. Några månader efter sin frigivning fängslades hon igen för att ha organiserat en demonstration utan för Hotel de Ville, där den styrande regeringen befann sig. På anklagelserna svarade hon: ”Jag kan inte ha organiserat någon demonstration mot regeringen, detta därför att jag inte längre erkänner regeringen”.

Hon var aktiv i Pariskommunen som bildades efter att folket återtagit Paris 18 mars 1871. Pariskommunen ville skapa frihet och jämlikhet för alla invånare i Paris och Louise hängav sig åt revolutionen, stred på barrikaderna redo att offra sitt liv i kampen för frihet. Efter Pariskommunens fall dömdes hon till livstidsdeportering från Frankrike. Hon begav sig till Nya Kaledonien där hon blev medveten om förtrycket mot ursprungsbefolkningen, kanakerna. Hon stödde deras frihetskamp och kämpade mot rasismen som drabbade dem.

Louise återvände till Frankrike 1880 när alla aktiva i Pariskommunen beviljades amnesti och fortsatte sitt politiska arbete genom att skriva artiklar om strejkers effekt och samlade in pengar till stöd för strejkande. Hon åtalades 1883 för att ha lett en folkhop i plundringen av bagarbodan och dömdes till sex års fängelse och att i tio år stå under polisuppsikt. Louise blev senare benädd och de sista åren av sitt liv åkte hon runt och talade för anarkism.★

Bäva mån­de refo­vänstern

Den 29 januari 2005 samlades dissidentorganisationen vägval vänster i Årsta för att diskutera refovänsterns framtid. Det bjöds på god soppa, gott bröd och god ost meddelar Dan Gahnström i ett anekdotiskt meddelande på organisationens hemsida. Förutom de gastronomiska utsvävningarna bjöds det dessutom på beslut. Att stöta den parasitiska borgarstaten? Att ge de besuttna vad de tål? Exproprierande generalstrejk? Nej givetvis inte, men väl att en arbetsgrupp ska skriva en rapport att presentera i Almedalen.

TVÅ SOM SKRATTAR GOTT åt reformisternas tafatt­het är Kämpen och Teflonen, två av Malmös mer revolutionära invånare. De sitter som vanligt på livsstilskaféet Glassfabriken i centrala Malmö och diskuterar vunna segrar och bittra nederlag. Deras arbete med att splittra refovänstern började för flera år sedan, men det är först nu som sådden börjat blomma.

– En splittrad refovänster lämnar bättre grund för verkliga krav och förändringar, för den revolutionära vänstern helt enkelt, säger Kämpen. De står bara som en stor kluns i vägen och skymmer sikten för folk som letar efter den verkligt påfötterställande rörelsen.

Vägval vänster startades 2003 av ett gäng liberaler inom vänsterpartiet som egentligen ville vara miljöpartister eller sossar, men som inte vågade. Kidsen i ung vänster kallar dem för en högljudd liten sammanslutning och passar även på att kalla sig förtryckta av nämnd Dan Gahnström. Det småborgerliga fackföreningshatarpartiet miljöpartiet vill inte samarbeta med dem i något val, trots att de gillar dem, men säger att de gärna får gå med i partiet om de har lust. Gudrun Schyman tycker att de ska sluta med partibildningar och istället fortsätta att vara med i vänsterpartiet. Den grumliga junilistan har också varit på tal för karriärister i vägval vänster.

– Det var inte vi som startade vägval vänster, men att det utvecklades som det gjorde hade vi absolut ett finger med i. Men jag kan inte säga att det var särskilt roligt arbete. Du ska bara veta hur kasst långrandiga refomöten är, säger Teflonen och pockar efter solidaritet.

– Och inte vill man ju hjälpa dem heller. Vi försökte införa massa sån där koncensusmötesflams med armviftningar och hela den hippieteatern för att göra mötena ännu mer förlamande men de var inte helt för så vi la ner det och började verka för spännande schismer istället.

Kämpen sträcker sig fram för att ta en till klunk bryggkaffe.

– Ingen tycker om vägval vänster, men det är förstäeligt tycker jag med tanke på vilket allsköns

pack de vill samarbeta med, säger hon. Jag tycker inte heller om dem.

– Inte jag heller, säger Teflonen och fortsätter: vänsterpartiet har splittrats i tre delar under varsin ledare. Gudrun har sitt i sin feminist-whatever, Lönnroth har sitt i vägval vänster och kvar står Ohly och vill kalla sig kommunist trots att han inte är det. Synnerligt lyckat tycker vi. Refovänstern är på knän.

Kämpen och Teflonens taktik är inte helt okontroversiell, till och med i den revolutionära vänstern. En splittrad refovänster kan försvaga vänstern generellt menar vissa. Bland annat kommer borgarna att vinna riksdagsvalet.

– De korrupta saltsjöbadfacken med sina kontokortsbedrägerier och porrklubbsbesök har knappast försvagat kampan­den hos arbetarklassen utan mer spätt på klasshatet och visat hur bedräglig reformismen är. Och det där med riksdagsvalet, vem bryr sig om färgen på den sjunkande båten? säger Teflonen retoriskt.

– Vägval vänster har dragit igång en hyfsat smutsig hämndkampanj genom att kalla sitt alternativ för frihetlig vänster som om de vore anarkister. Och miljöpartiet hänger på och säger att det är de också. Som att den frihetliga vänstern är ett tomt uttryck som vilka liberaler som helst kan använda för sina refoupptåg. Den frihetliga vänstern är den vänster som inte bara vill kapitalismens fall utan också borgarstatens, det borde väl minsta barn veta. Men det är väl något man får räkna med. Vi förstör det som förstör och de vill väl bara ge igen. Jävligt omoget är det i alla fall.

– De ska knappast få oss att överge vår definition av frihetlig vänster bara för att de har media-konglomeraten på sin sida. Och glöm att vi kommer att bli refo bara för att de kallar sig frihetliga, säger Teflonen argt och drar sedan en parallell till r-arnas namnbyte till ett redan upptaget namn*.

– Namnbyte är just ett fint namn på den splittringen, mumlar Kämpen. Efter att skp bytte namn till vpk 1967 tog det bara sex år innan KFML tog deras gamla namn. Det blir spännande att se när någon ny statkramande vänsterklubb tar det

Brand frågar fem : Är en splittrad refovänster en bra refovänster?

Death-Bob Regnbåge Ericksson, 14
-En splittring är ett tveeggat

svärd. Det gynnar borgarna, men ur massornas då ökade misär sticker revolutionens gevärspipa fram. De starkaste träden får näring i detäckgaste träck.

Elin Mir, 29
-Minister-socialism, som Schymans, har ju inte bara splittrat vänstern, utan

hjälp­te ju fader Branting till makten. Och det gick väl bra? (nej! red. anm.)

Magda Kvist, 37
-Ett myller, en linje-masslinjen. Refovänstern flyttar fram positionerna för revolutionen. De är en fin puts på fasaden. Glöm inte att en brevbomb ser ut som ett brev.

Kerstin Isberg, 88
-Vänsterns splittring har ju debatterats en del

i borgarpressen, men den som inte baktalas i dagens tidning gjorde för lite igår, som vi säger.

Bruce Bengtsson, 48
-Jag är ju besutten så refovänstern faller mig

bra på läppen. De hänger ju inte upp mig i närmaste lyktstolpe utan håller mig bra bakom ryggen.

gamla namnet kpml(r), funderar hon vidare.

– Det går nog fortare än sex år, tror Teflonen. Vi är lite informerade om den splittringen också och kan meddela att synen på juhe inom kort kommer att dela partiet. Dessutom har ju rku fått gråt i ögat nu för att borgarstaten, vars huvud de säger sig vilja kapa och byta mot en man av stål, inte längre vill ge dem pengar. Buhu.

”Vägval vänster startades 2003 av ett gäng liberaler inom vänsterpartiet som egentligen ville vara miljöpartister eller sossar, men som inte vågade.”

Kämpen och Teflonen går över till en vild diskussion som det är svårt att hålla sig utanför om hur även den statkramade vänstern som kallar sig revolutionär ska splittras på bästa vis för att den drar ner den verkligt revolutionära vänstern i guilt by association-smuts. I Malmö har VfSnP anklagat kpml(r) för att systematiskt försvårat den internationella Maoistiska konferensen som var i staden i november 2004. Att Kämpen och Teflonen skulle ha varit de som låg bakom vill de inte säga, men menande blickar byts.★

/Batkofen

Denna Leninbyst kidnappades från Ung Vänster Malmö under en nyårsfest för några år sedan. Den har inget med någon artikel att göra.

Protestaktion mot Danska konsulatet i Norrköping

På nyårsnatten genomförde Antifascistisk Aktion en protestaktion mot det danska konsulatet i Norrköping. En banderoll med texten ”DANMARK STYRS AV RASISTER” sattes upp utanför konsulatet och röda handavtryck lämnades, för att symbolisera att den danska regeringen genom sin grovt rasistiska flyktingpolitik har blod på sina händer. En affisch med en förklaring till aktionen lämnades också på fasaden till konsulatet. Vi i Antifascistisk Aktion Norrköping vill visa vår avsky mot den danska statens omänskliga behandling av asylsökande.

Sedan det senaste danska parlamentsvalet när Dansk Folkeparti med Pia Kjaersgaard i spetsen blev det tredje största partiet har flyktingpolitiken ändrats från att vara restriktiv till strängt utestängande. År 2002 gav de 2500 flyktingar asyl. Förra året sjönk den siffran till 770 och de tio första månaderna under året som just passerat var det så få som 167 personer som gavs uppehållstillstånd. Därutöver har Danmark också tagit emot 500 kvotflyk-

tingar som de har tilldelats av FN. Ett exempel på regeringens rasism är de hårda äktenskapslagarna som har gjort det nästintill omöjligt för par med en dansk som gifter sig med en person som inte är EU-medborgare att få bo i Danmark. De danska lagarna är idag troligtvis världens hårdaste och har lett till att cirka 3000 så kallade kärleksflyktingar har tvingats bosätta sig Sverige.

Antifascistisk Aktion menar inte att den svenska flyktingpolitiken är något vidare föredöme, vi beskyller även den svenska regeringen för att vara rasister. Det finns ju dock grader i helvetet, vi anser att den danska flyktingpolitiken befinner sig ett snäpp längre ner på den skalan än den svenska.

Låt oss höja våra röster mot den inhumana flyktingpolitiken som skördar liv. Låt oss stå upp till försvar för våra systrar och bröder. Låt inte svenska och danska myndigheter bygga murar mot flyktingar.★

Kärlek och styrka!

Antifascistisk Aktion Norrköping
afa-norrkoping@antifa.se

Kiel, Tyskland Antifascistiska blockader och motdemonstration

LÖRDAGEN DEN 29 JANUARI mobiliserade det tyska nyfascistiska partiet NPD till en stor demonstration i staden Kiel i norra Tyskland. Detta var ju självklart inget som kunde gå förbi obemärkt så det sattes igång en mobilisering till en stor motdemo och blockader av fascisternas demoväg. Svenska och danska antifascister slöt givetvis upp för att visa vårt aktiva stöd och det arrangerades en buss från Köpenhamn med danska och svenska aktivister från Helsingborg och Göteborg och några svenska bilar som drog dit. Efter att ha sluppit igenom tullen slöt vi upp i den antifascistiska demon som avgick klockan halv elva, två timmar före fascisternas demo. Demon arrangerades av diverse AFA-grupper, socialistiska, gröna, fackligt aktiva och revolutionära autonoma grupper och samlade cirka 8500 personer.

Till en början gick demon lugnt tillväga (om vi bortser från all snöbollskastning på snuten...), men när demon försökte gå in på

fascisternas färdväg stoppades den av kampklädda poliser och vattenkanoner. Detta sket ju självklart folk i och försökte bryta igenom i alla fall, och när det inte gick så tog sig folk runt om avspärningarna på sidogator och ett mer eller mindre organiserat kaos utbröt. Väl igenom de första avspärningarna byggdes det barrikader på alla tvärgator av välta containrar och soptunnor och annat bråte som fanns tillgängligt, för att förhindra att polisen skulle kunna röja vägen för fascisternas demonstration. De poliser som försökte bryta igenom barrikaderna möttes av hårt motstånd i form av stenkastning och slangbomber, ett antal polisbilar blev totalförstörda.

Väl ute på fascisternas demoväg styrdes det upp två stora vägblockader och fem till sju mindre på tvärgatorna som allt som allt samlade cirka 7000 deltagande, vilket gjorde att fascisternas demonstration blev försenad, slutligen fick de halvera sin demoväg eftersom polisen inte kunde röja och säkra vägen för dem. Fascisternas demo samlade också bara fattiga 350 personer och blev överöst med snöbollar från lokalbefolkningen som lyckades komma nära dem.

Efter en lyckad dag på gatan så var det dags för bussen att köra hem igen, var tanken i alla fall, men tydligen så hade sju danskar blivit gripna så bussen begav sig istället direkt till häktet där de satt och förhandlingarna började med snuten för att få ut dem. Vad som är jävligt bra är att tyska snuten bara vill bli av med de utländska aktivisterna och få dem ut från landet så fort som möjligt så vi fick ut all på mindre än två timmar, förutom en som vi var tvungna att betala 400 euro i borgen för, men vi anser ändå att detta är något vi borde lära oss utav eftersom det visar på vår styrka och solidaritet till de som blivit gripna!

Kärlek och anarki!★

/Antifa-riotcrew United

Nästa nummer av Brand:
Globala strategier! Nätverk, strukturer
och samtidsanalys. Deadline 24 mars.

Nya adresser och en hemsida som fungerar:
Brand, Föreningsgatan 28, Suite 355, 211 65 Malmö
www.anarkistisktidning.org
brand@anarkistisktidning.org

TÅGET ÄR VÅRT!

Proxima salida (Next exit) är en film om krisens Argentina och utgår från när den argentinska versionen av SJ sparkade 60 000 järnvägsarbetare.

NÄR REGISSÖREN NICOLÁS TUOZZO börjar prata om sin film efter att den visats på Göteborgs Filmfestival är det på knackig engelska. Tyvärr finns det ingen tolk där, så folk försöker så gott de kan framföra att de verkligen gillade hans film. De berättar att den berörde och var jobbig att se, samtidigt som glimten av hopp och ljus ändå fanns med. På frågan om vilken reaktion filmen fått från politiker i Argentina svarar han muntert att nio av tio filmer handlar om den ekonomiska krisen, det är ju vad folk lever med. Så någon speciell reaktion har filmen inte fått - politikerna är redan mer än väl medvetna om problemen. Nicolás vill inte själv se det som att han gör politisk film, istället försöker han skildra hur människan drabbas på många olika plan när de blir arbetslösa, oftast är det så mycket mer än ett jobb de förlorar.

Filmens början är även dess slutscen. Tre ungdomar som springer i ett hållande regn. En ung killes röst läser ett brev hans pappa, en före detta järnvägsarbetare, skrivit. Desperationen över att inte se någon vettig fortsättning på livet har drivit pappan till självmord. Vi följer sex av järnvägsarbetarna i deras försök att fortsätta sina liv efter att ha blivit uppsagda. Alla möter olika problem; en får svårigheter med avbetalning på huset, en mister sin sjukförsäkring som behövs för vården av den sjuka sonen, en blir taxi-chaufför och flera söker jobb efter jobb efter jobb, men oftast passar inte deras kvalifikationer. I en scen ser vi en man kryssa i nej på kunskap om Word, Excel, Internet och tidigare jobberfarenhet för att sedan titta på kön framför med ytterligare tjugo sökanden innan han ger upp, knycklar pappret till en boll och förpassar det till soptunnan. När han vänder sig om möter han sin arbetskamrat, en man i 50-årsåldern som nu har ett reklamplakat hängandes på sig och delar ut flygblad för ett företag. Ännu ett jobb med hård konkurrens om.

Klimax närmar sig när fler och fler av järnvägsarbetarna drabbas av den orätt-

visa som det marknadsliberala systemet bygger på: mycket till få, inget till resten. Den lugna ytan rämman och byråkratiska tjänstemän blir utskälda för att inte se till verkligheten, fackombudsmannen blir påkommen med att ta emot mutor för att gå på ledningens linje vid uppsägningen av alla och för de arbetslösa dras snaran åt. Några försöker råna snabbköpet som en sista utväg till att klara sig och ställs mot en före detta arbetskamrat som nu jobbar som vakt. Filmen lämnar oss utan en lösning på problemen, vilket känns skönt. För sån är ju verkligheten, men allt är inte heller nattsvart. Samhällskritiken presenteras i små kommentarer som skapar höjdpunkter och skratt åt den kassa verkligheten.

“Proxima salida” visar nyliberalismens Argentina ur ett mycket trovärdigt perspektiv. Liknande exempel är lätta att hitta i Europa, i Storbritannien har de länge varit bra på att privatisera, med katastrofala följder. Regeringen bolagiserade, vilket betyder att järnvägen delades upp i ett flertal små branscher med vinstkrav, för att sedan privatiseras. Bolagen såldes för en miljard. Efter några år hade underhållet av järnvägsrälsen urartat så mycket att en svår tågolycka ledde till att några av bolagen köptes tillbaka. Vilka bolag köptes tillbaka? De som inte gick med vinst, till ett pris av tre miljarder kronor. I Sverige, för att jämföra med vår egen järnväg, har vi skapat samma slags bolagisering som gett katastrofresultat i Storbritannien. Den fria konkurrensen har hittills bland annat resulterat i att det är svårare att köpa biljetter och att biljetterna är dyrare. Allmänna kommunikationer är en form av samhällsservice och bolagisering har hittills slutat med att de lönsamma sträckorna köps upp medan staten får driva de sträckor som inte är tillräckligt lönsamma med förlust.★

Olga och Erik

Tips, Ken Loachs “Järnvägare”.

HORRORSKOP

I många europeiska anarkiströrelser har intresset för astrologi en betydligt större plats än i den svenska kamptraditionen. Sånär i början av året har Brand bett sin svarta stjärnastrolog ge oss andligt utsultna aktivister ett ord på vägen. Läs och lär av den revolutionära zodiaken! Kanske hittar du riktlinjerna du saknat för just ditt aktivistår 2005.

FISKARNA 20 februari – 20 mars
Världen som den ter sig idag är skrämmande för dig, och det i viss mån med rätta. Du vill göra något, men viljan till kreativ kamp och förändring blir mest ett ok av tungt och dåligt världsförbättrarsamvete. Använd din konstnärlighet. Börjar du nu så kanske du får färdigt en fin och färgglad banderoll till förstamaj. Att göra lite är mer än inget och du måste ju börja någonstans. Vi lovar att sluta upp bakom den.

VÄPUREN 21 mars – 19 april
Du vill framåt, vidare. Trots ditt fluffiga yttre har du en sällsynt drivkraft. Men ibland blir längtan efter resultat lite väl stark och du tenderar att dominera. Om du vill fortsätta köra ditt eget race rekommenderas kamporgan öppna för mer hierarkisk uppbyggnad. Annars rekommenderas ökad ödmjukhet. Och du, avstå från att åta dig uppdraget som mötets stämningsunderlättare.

OXEN 20 april – 20 maj
Du har en kollektivistisk strävan och försöker göra upp med dina småborgerliga grundvärderingar. Tyvärr har de senaste kraschade försöken till Öppna Relationer och dina uppenbara svårigheter i att omsätta devisen "åt var och en efter behov" i praktiken gjort att din mer konservativa bakgrund lyser igenom din crustiga yta. Trots de goda försöken sitter kanske idealen mer i hjärnan än i hjärtat ännu. Slappna av och låt det komma inifrån!

TVILLINGARNA 21 maj – 20 juni
Du personifierar vad Tony Blair 2001 kallade "the travelling anarchist circus". Tur att du är skapt i dubbel upplaga eftersom det annars krävts kloning för att hinna med. Det finns inte ett toppmöte eller en squat du hittills missat. Din enträgna vilja och förmåga att ha ett litet finger med i varje projekt gör det svårt för dig att forma en knuten näve. Försök fokusera, det finns en poäng i att agera lokalt också. Och glöm inte G8-mötet i juni!

KRÄFTAN 21 juni – 22 juli
Du har stor empati och solidaritetsgrupper är sannerligen dina forum. Men det verkar som att beskyddarrollen också fungerar som en sköld för att dölja dina egna brister. Försök att se din egen roll i sammanhanget och bry dig om människan utan att beröva dem deras definitionsrätt. Formulera för dig själv hur du skiljer på solidaritet och välgörenhet. Don't be so selfish.

LEJONET 23 juli – 22 augusti
Du är ett ledarämne som med ditt självklara och storslagna sätt är en sann tillgång i att övertyga vankelmodiga och klenrogna. Du är den borte mediakontakten. Dessvärre kan din självsäkerhet övergå i en självgodhet, du och alla andra skulle tjäna på lite mer ödmjukhet. Bedömningar och uppfattningar kan skilja sig från dina utan att därför vara felaktiga! Stå tillbaka lite och låt andra få komma till tals.

JUNGFRUN 23 augusti – 22 september
Du är en organisatorisk klippa, även om din blyghet hindrar dig från att själv hålla i megafonen. Din avsky för oordning och vurm för teori håller dig tyvärr borta ifrån mötena i alltför stor utsträckning. Reclaim the stormöte och stärk dig med Brands mediaskola (nr 3:04). Göm inte din begåvning för världen, rörelsen behöver dig! Se till att göra 2005 till året då du erövrade det offentliga rummet.

VÄGEN 23 september – 22 oktober
Du försöker att hitta en balans i tillvaron, då du erfarit aktivistlivets slitsamma baksidor. Det är i själva verket dags att se över var ditt största engagemang egentligen ligger och hur mycket du är beredd att ge. Slutför hellre det du påbörjat än att ta på dig ännu mer, det skapar bara stress och irritation. Ligg kvar i sängen med gott samvete på lördag morgon – att ställa orimliga krav på sig själv gynnar inte kampen och livet ska levas också!

SKORPIONEN 23 oktober – 21 november
Din personliga utveckling och identitetspolitik står högt i kurs för dig. Ändå verkar inte de medvetandehöjande basgrupperna vara rätt grej eftersom du egentligen inte vill lyssna på andra och ogärna yppar något ofördelaktigt om dig själv. Försök hitta ett uttryck för din driftighet och framåtanda. Varför inte sätta dina ideologiska funderingar i ett sammanhang och på pränt – du har ju nåt att komma med; Brand, Föreningsgatan 28 suite 355, 211 65 Malmö.

SKYFFELN 22 november – 21 december
Ditt motto tycks vara "Ordning är för idioter, genier behärskar kaos", till dina kollektivistiska förtret, eftersom du ser dig tillhöra den senare kategorin. Du är en god och pålitlig kamrat, men din skarpa hjärna fräslar dig inte ifrån disken och de intorkade snabbmakaronerna. Satsa på att uppnå det jämlika samhället här och nu istället. Lev som du lär, gå ut med soporna och begrunda "Det kallas kärlek" av Carin Holmberg.

STENPOCKEN 22 december – 19 januari
Du känner dig som en trött veteran i aktivistmiljön och det finns inte en diskussion du inte redan tycker dig ha fört och deltagit i. Din ansvarskänsla och envishet gör dig till en stabil kämpe, men det är dags att förena kampen med mer glädje än plikt för att orka i längden. Ge dig in i debatten med mer lust, livlighet och nytänkande. Kanske är det i år du ska satsa på Pink/silvers gatukampsmetoder och gå med i Radical cheerleaders?

VATTUMANNEN 20 januari – 19 februari
Trots dina försök att komma i kontakt med din inre proletär och bli så kallat folklig lyser sviterna från din mer hårdnackade aktivistbakgrund igenom. Incidenten med den fritagna WC-ankan på VVS-montörsvicket hjälpte dig ju inte direkt med att smälta in bland kollegorna. Du har ett starkt rättspatos och stor empati, men behöver också lära dig att finna kompromisser mellan dina egna och andras ideal. Att hitta lite gråskalor mellan rätt och fel är inte att förlora sin ideologi!

Om ditt horoskop nu mot förmodan inte matchar med just din personlighet kan det bero på antingen bristande självkännedom, du är en bortbyting som egentligen alltid firat på fel dag, eller att den så kallade transcendensen ligger i ett annat stjärntecken. Det där sista innebär motsvarande någon form av drag/trans, översatt till vår terminologi...
/Heikki Flesa, astrolog-prao